

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 52

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

22 lutego 2014

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 52/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 45 z 15.2.2014.....	1
--------------	--	---

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 52/02	Złożenie ślubowania przez nowych członków Trybunału	2
2014/C 52/03	Decyzje Trybunału podjęte na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r.	2
2014/C 52/04	Listy do celów ustalenia składów orzekających	3

Sąd

2014/C 52/05	Złożenie ślubowania przez nowego sędziego Sądu	4
--------------	--	---

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 52/06	Sprawy połączone C-239/11 P, C-489/11 P i C-498/11 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Siemens AG (C-239/11 P), Mitsubishi Electric Corp. (C-489/11 P), Toshiba Corp. (C-498/11 P) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek przedsięwzięć odnoszących się do rozdzielnic z izolacją gazową — Podział rynku — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Dowód naruszenia — Jednolite i ciągłe naruszenie — Przeinaczenie dowodów — Moc dowodowa oświadczeń sprzecznych z interesami składającego oświadczenie — Grzywny — Kwota wyjściowa — Rok odniesienia — Mnożnik odstrasżający — Nieograniczone prawo orzekania — Równość traktowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia) 5	5
2014/C 52/07	Sprawa C-281/11: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamknięte użycie mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie — Dyrektywa 2009/41/WE — Nieprawidłowa i niepełna transpozycja) 5	5
2014/C 52/08	Sprawa C-500/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — The Queen, Fruition Po Limited przeciwko Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96 — Rozporządzenie (WE) nr 1432/2003 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Owoce i warzywa — Organizacje producentów — Warunki uznania przez władze krajowe — Zapewnienie środków technicznych niezbędnych do składowania, pakowania i sprzedaży produktów — Ciążący na organizacji producentów obowiązek sprawowania kontroli nad spółkami trzecimi w razie przekazania tym spółkom istotnej części swych zadań) 6	6
2014/C 52/09	Sprawa C-9/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Verviers — Belgia) — Cormann-Collins SA przeciwko La Maison du Whisky SA (Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 2 — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i b) — Jurysdykcja szczególna w zakresie zobowiązań umownych — Pojęcia „sprzedaży rzeczy ruchomych” i „świadczenia usług” — Umowa na sprzedaż wyłączną rzeczy ruchomych) 6	6
2014/C 52/10	Sprawa C-10/12 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Euroalliances (Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 — Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chin, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji — Częściowy przegląd okresowy — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Art. 3 ust. 7 — Znane czynniki — Szkoda poniesiona przez przemysł Unii — Związek przyczynowy) 7	7
2014/C 52/11	Sprawa C-84/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Rahmanian Koushkaki przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 — Procedury i warunki wydawania wiz jednolitych — Obowiązek wydania wizy — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Zamiar opuszczenia terytorium państw członkowskich przez osobę ubiegającą się o wizę przed wygaśnięciem terminu ważności wizy, o którą osoba ta występuje — Poważne wątpliwości — Swoboda uznania organów właściwych) 7	7

2014/C 52/12	Sprawa C-116/12: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Serron — Grecja) — Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE przeciwko Elliniko Dimosio (Wartość celna — Towary wywożone do państwa trzeciego — Refundacje wywozowe — Uznane za nieistotne przetworzenie w państwie wywozu — Powrotny wywóz towarów na terytorium Unii Europejskiej — Określenie wartości celnej — Wartość transakcyjna) 8	8
2014/C 52/13	Sprawa C-174/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Alfred Hirmann przeciwko Immofinanz AG (Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Zakres odpowiedzialności — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za nabycie akcji) 9	9
2014/C 52/14	Sprawa C-202/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Gravenhage — Niderlandy) — Innweb BV przeciwko Wegener ICT Media BV, Wegener Mediaventions BV (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Artykuł 7 ust. 1 i 5 — Prawo sui generis producenta bazy danych — Pojęcie „wtórnego wykorzystywania” — Istotna część zawartości bazy danych — Metawyszukiwarka ukierunkowana) 10	10
2014/C 52/15	Sprawa C-209/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Walter Endress przeciwko Allianz Lebensversicherungs AG (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 90/619/EWG i 92/96/EWG — Bezpośrednie ubezpieczenie na życie — Prawo do odstąpienia — Brak informacji o warunkach wykonywania tego prawa — Wygaśnięcie prawa do odstąpienia rok po dokonaniu zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej — Zgodność z dyrektywami 90/619/EWG i 92/96/EWG) 10	10
2014/C 52/16	Sprawy połączone C-241/12 i C-242/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank te Rotterdam — Niderlandy) — Postępowania karne przeciwko Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV (C-241/12), Belgian Shell NV (C-242/12) (Środowisko naturalne — Odpady — Pojęcie — Dyrektywa 2006/12/WE — Przemieszczanie odpadów — Informowanie właściwych władz krajowych — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 — Występowanie działania polegającego na usuwaniu, zamiaru usunięcia lub zobowiązania do usunięcia substancji lub przedmiotu) 11	11
2014/C 52/17	Sprawa C-262/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Association Vent De Colère! Fédération nationale i in. przeciwko Ministre de l'écologie, du développement durable, des transports et du logement, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pomoc państwa — Pojęcie interwencji państwa lub z użyciem zasobów państwowych — Energia elektryczna pochodzenia wiatrowego — Obowiązek zakupu po cenie wyższej od ceny rynkowej — Pełna rekompensata — Opłaty należne od odbiorców końcowych energii elektrycznej) 11	11
2014/C 52/18	Sprawa C-267/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Frédéric Hay przeciwko Crédit agricole mutuel de Charente-Maritime et des Deux-Sèvres (Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania — Porozumienie zbiorowe przewidujące korzyści w zakresie wynagrodzenia dla pracowników wstępujących w związek małżeński — Wyłączenie partnerów zawierających cywilny pakt solidarności — Dyskryminacja ze względu na orientację seksualną) 12	12

2014/C 52/19	Sprawa C-274/12 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Telefónica SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Prawo do wniesienia skargi — Legitymacja procesowa — Osoby fizyczne lub prawne — Akt dotyczący ich indywidualnie — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy państwa ze wspólnym rynkiem — Prawo do skutecznej ochrony sądowej) 12	12
2014/C 52/20	Sprawa C-279/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal — Zjednoczone Królestwa) — Fish Legal, Emily Shirley przeciwko The Information Commissioner, United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd, Southern Water Services Ltd (Odesłanie prejudycjalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/4/WE — Publiczny dostęp do informacji o środowisku — Zakres stosowania — Pojęcie „organu władzy publicznej” — Przedsiębiorstwa kanalizacyjne i wodociągowe — Prywatyzacja sektora gospodarki wodnej w Anglii i Walii)..... 13	13
2014/C 52/21	Sprawa C-281/12: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Trento Sviluppo srl, Centrale Adriatica Soc coop przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „działania wprowadzającego w błąd” — Kumulatywny charakter przesłanek wymienionych we wskazanym przepisie) 13	13
2014/C 52/22	Sprawa C-292/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus — Estonia) — Ragn-Sells AG przeciwko Sillamäe Linnavalitsus (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Gospodarka odpadami — Artykuł 16 ust. 3 — Zasada bliskości — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Przemieszczanie odpadów — Zmieszane odpady komunalne — Odpady przemysłowe i odpady budowlane — Procedura przyznawania koncesji na świadczenie usług w zakresie zbiórki i transportu odpadów wytworzonych na terenie gminy — Ciężący na przyszłym koncesjonariuszu obowiązek przetransportowania zebranych odpadów do instalacji przetwarzania odpadów wskazanych przez organ udzielający koncesji — Odpowiednie i najbliższe instalacje przetwarzania odpadów) 14	14
2014/C 52/23	Sprawa C-303/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège — Belgia) — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko État belge (Swoboda przedsiębiorczości — Równość traktowania — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Dochody osiągane w innym państwie niż państwo miejsca zamieszkania — Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim zamieszkania — Częściowe uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej — Utrata części korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną pracownika) 15	15
2014/C 52/24	Sprawa C-327/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Ministero dello Sviluppo Economico, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture przeciwko Soa Nazionale Costruttori — Organismo di Attestazione Spa (Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE — Przedsiębiorstwa publiczne i przedsiębiorstwa, którym państwa członkowskie przyznają prawa specjalne lub wyłączne — Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami w ogólnym interesie gospodarczym — Pojęcia — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenie — Względy uzasadniające — Ochrona odbiorców usług — Jakość usług certyfikacyjnych) 15	15
2014/C 52/25	Sprawa C-361/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Carmela Carratù przeciwko Poste Italiane SpA (Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony — Zasada niedyskryminacji — Pojęcie warunków pracy — Uregulowanie krajowe przewidujące reżim odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę różniący się od reżimu odszkodowania mającego zastosowanie do niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony) 16	16

2014/C 52/26	Sprawa C-362/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Ochrona sądowa — Zasada skuteczności — Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zwrot nienależnego świadczenia — Środki zaskarżenia — Prawo krajowe — Skrócenie terminu przedawnienia mających zastosowanie środków zaskarżenia bez uprzedzenia i z mocą wsteczną) 16	16
2014/C 52/27	Sprawa C-411/12: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną — Decyzja 2011/746/UE — Pomoc niezgodna z rynkiem wewnętrznym — Odzyskanie — Brak wykonania w wyznaczonym terminie) 17	17
2014/C 52/28	Sprawa C-425/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto — Portugalia) — Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA przeciwko Ministério da Agricultura, do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território (Procedury udzielania zamówień publicznych w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji — Dyrektywa 93/38/EWG — Brak transpozycji do prawa wewnętrznego — Możliwość powołania się przez państwo na tę dyrektywę wobec podmiotu posiadającego koncesję na świadczenie usług publicznych w braku transpozycji tego aktu prawnego do prawa wewnętrznego) 17	17
2014/C 52/29	Sprawa C-437/12: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechthof te 's-Hertogenbosch — Niderlandy) — postępowanie wszczęte przez X (Podatki wewnętrzne — Artykuł 110 TFUE — Opłata rejestracyjna — Podobne produkty krajowe — Neutralność opłaty w odniesieniu do przywożonych używanych pojazdów samochodowych oraz w odniesieniu do podobnych pojazdów samochodowych znajdujących się już na rynku krajowym) 18	18
2014/C 52/30	Sprawa C-443/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Actavis Group PTC EHF, Actavis UK Ltd przeciwko Sanofi (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania tego świadectwa — Kolejne wprowadzenie do obrotu dwóch produktów leczniczych zawierających częściowo lub całkowicie ten sam składnik aktywny — Mieszanina aktywnych składników, z których jeden znajdował się już w obrocie jako produkt leczniczy zawierający jeden tylko składnik aktywny — Możliwość uzyskania więcej niż jednego świadectwa ochronnego na podstawie jednego patentu i dwóch pozwoleń na dopuszczenie do obrotu) 18	18
2014/C 52/31	Sprawa C-445/12 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Rivella International AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „BASKAYA” — Sprzeciw — Konwencja dwustronna — Terytorium państwa trzeciego — Pojęcie rzeczywistego używania) 19	19
2014/C 52/32	Sprawa C-452/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Krefeld — Niemcy) — Nipponkoa Insurance Co (Europe) Ltd przeciwko Inter-Zuid Transport BV (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuły 27, 33 i 71 — Zawisłość sporu — Uznawanie i wykonywanie orzeczeń — Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) — Artykuł 31 ust. 2 — Reguły odnoszące się do zbiegu przepisów — Powództwo regresowe — Powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa — Wyrok ustalający nieistnienie stosunku prawnego lub prawa) 19	19
2014/C 52/33	Sprawa C-484/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's Gravenhage — Niderlandy) — Georgetown University przeciwko Octrooiencentrum Nederland, działającemu pod nazwą NL Octrooiencentrum (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania świadectwa — Możliwość uzyskania kilku dodatkowych świadectw ochronnych w odniesieniu do tego samego patentu) 20	20

2014/C 52/34	Sprawa C-495/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko The Bridport and West Dorset Golf Club Limited (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 132 ust. 1 lit. m) — Świadczenie usług posiadających ścisły związek z uprawianiem sportu — Dostęp do pola golfowego — Gracze niebędący członkami klubu golfowego uiszczający opłaty za korzystanie z pola golfowego („green fee”) — Wyłączenie zwolnienia — Artykuł 133 akapit pierwszy lit. d) — Artykuł 134 lit. b) — Dochód dodatkowy) ...	20
2014/C 52/35	Sprawa C-563/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria — Węgry) — BDV Hungary Trading Kft. (w stanie likwidacji) przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 146 — Zwolnienia w eksporcie — Artykuł 131 — Warunki ustanawiane przez państwa członkowskie — Przepisy krajowe wymagające, by towar przeznaczony na eksport opuścił obszar celny Unii Europejskiej w sztywnym terminie 90 dni od dostawy)	21
2014/C 52/36	Sprawa C-586/12 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Koninklijke Wegenbouw Stevin BV przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Porozumienia — Niderlandzki rynek bitumu drogowego — Określenie ceny brutto za bitum drogowy — Określenie obniżki ceny dla przedsiębiorstw budujących drogi — Dowód — Zasada równego traktowania — Nieograniczone prawo orzekania — Proporcjonalność grzywny — Kontrola Trybunału)	21
2014/C 52/37	Sprawa C-524/12: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 listopada 2013 r. — TeamBank AG Nürnberg przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Fercredit Servizi Finanziari SpA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy f@ir/email Credit — Sprzeciw właściciela graficznego wspólnotowego znaku towarowego FERCREDIT — Odmowa rejestracji)	22
2014/C 52/38	Sprawa C-534/12 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 grudnia 2013 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Skarga o wznowienie postępowania — Postanowienie Sądu Unii Europejskiej stwierdzające niedopuszczalność skargi — Zatrudnienie — Przeniesienie z urzędu z delegatury w Luandzie (Angola) do Brukseli (Belgia) — Decyzja w sprawie spakowania i przeprowadzki mienia osobistego skarżącego pod jego nieobecność — Skutki późniejszego wyroku Sądu)	22
2014/C 52/39	Sprawa C-50/13: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Aosta — Włochy) — Rocco Papalia przeciwko Comune di Aosta (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Sektor publiczny — Kolejne umowy — Nadużycie — Naprawienie szkody — Warunki odszkodowania w wypadku niezgodnego z prawem ustanowienia terminu zakończenia umowy o pracę — Zasady równoważności i skuteczności)	23
2014/C 52/40	Sprawa C-159/13 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Jacson of Scandinavia AB (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Słowny znak towarowy JACKSON SHOES — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku złożony przez uprawnionego do krajowej nazwy handlowej Jacson of Scandinavia AB — Unieważnienie prawa do znaku — Oczywista niedopuszczalność)	23

2014/C 52/41	Sprawa C-224/13: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 7 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal di Cagliari — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Sergio Alfonso Lorrai (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Prawa podstawowe — Przewlekłość postępowania karnego — Zawieszenie postępowania karnego na czas nieokreślony w przypadku choroby oskarżonego powodującej jego niezdolność do świadomego udziału w postępowaniu — Nieuleczalna choroba oskarżonego — Brak wprowadzenie w życie prawa Unii — Oczywisty brak właściwości Trybunału) 23	23
2014/C 52/42	Sprawa C-355/13: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria — Włochy) — Umbra Packaging srl przeciwko Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia (Odesłanie prejudycjalne — Regulamin postępowania — Artykuł 53 § 2 i art. 99 — Odpowiedź na pytanie prejudycjalne, którą można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa — Wniosek oczywiście niedopuszczalny — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) — Artykuł 3 — Nałożenie opłaty z tytułu zezwolenia rządowego w przypadku umowy abonamentu telefonicznego — Brak stosowania opłaty w przypadku karty telefonicznej prepaid — Artykuł 102 TFUE) 24	24
2014/C 52/43	Sprawa C-304/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 3 czerwca 2013 r. — Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Centrul Județean Timiș przeciwko Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi a Județului Timiș 24	24
2014/C 52/44	Sprawa C-469/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Verona (Włochy) w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Shamim Tahir przeciwko Ministero dell'Interno i Questura di Verona 25	25
2014/C 52/45	Sprawa C-568/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 6 listopada 2013 r. — Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze przeciwko Data Medical Service srl 25	25
2014/C 52/46	Sprawa C-592/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 listopada 2013 r. — Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ministero dello Sviluppo Economico przeciwko Ediltecnica SpA 26	26
2014/C 52/47	Sprawa C-600/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Matera (Włochy) w dniu 21 listopada 2013 r. — Intelcom Service Ltd przeciwko Vincenzo Mario Marvulli 26	26
2014/C 52/48	Sprawa C-611/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-375/10 Hansa Metallwerke AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Hansa Metallwerke i in. 26	26
2014/C 52/49	Sprawa C-613/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Keramag Keramische Werke AG i in., Sanitec Europe Oy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Komisję Europejską 27	27
2014/C 52/50	Sprawa C-636/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-408/10, Roca Sanitario, S.A. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Roca Sanitario, S.A. 28	28
2014/C 52/51	Sprawa C-637/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-411/10, Laufen Austria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Laufen Austria AG 28	28

2014/C 52/52	Sprawa C-638/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-412/10, Roca przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Roca	29
2014/C 52/53	Sprawa C-643/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2013 r. w sprawie T-540/11, Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Melkveebedrijf Overenk BV i in.	29
2014/C 52/54	Sprawa C-670/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 października 2013 r. w sprawie T-285/12 The Cartoon Network, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 13 grudnia 2013 r. przez The Cartoon Network, Inc.	29
2014/C 52/55	Sprawa C-677/13: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	30
2014/C 52/56	Sprawa C-679/13: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	31
2014/C 52/57	Sprawa C-683/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugalia) w dniu 23 grudnia 2013 r. — Pharmacontinente-Saúde e Higiene SA, i in. przeciwko Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)	31
2014/C 52/58	Sprawa C-7/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2014 r. przez Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG	32

Sąd

2014/C 52/59	Sprawa T-385/11: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — BP Products North America przeciwko Radzie (Dumping — Subwencje — Przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Obejście — Artykuł 13 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 — Nieznacznie zmodyfikowany produkt podobny — Pewność prawa — Nadużycie władzy — Oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji)	33
2014/C 52/60	Sprawa T-528/11: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Aloe Vera of America przeciwko OHIM — Detimos (FOREVER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FOREVER — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy 4 EVER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009).....	33
2014/C 52/61	Sprawa T-95/12 P: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2014 r. — Stols przeciwko Radzie (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2007 r. — Decyzja o nieawansowaniu zainteresowanego do grupy AST 11 — Porównanie osiągnięć — Kontrola oczywistego błędu w ocenie przez sąd)	34
2014/C 52/62	Sprawa T-149/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Investronica przeciwko OHIM — Olympus Imaging (MICRO) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MICRO — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy micro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Kompetencja o charakterze reformatoryjnym)	34

2014/C 52/63	Sprawa T-279/12: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2014 r. — SICOM przeciwko Komisji (Klauzula arbitrażowa — Pomoc żywnościowa — Dostawy oleju rzepakowego do Gwinei — Niewykonanie umowy — Przedawnienie)	34
2014/C 52/64	Sprawa T-304/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Message Management przeciwko OHIM — Absacker (ABSACKER of Germany) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ABSACKER of Germany — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ABSACKER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	35
2014/C 52/65	Sprawa T-383/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Ferienhäuser zum See przeciwko OHIM — Sunparks Groep (Sun Park Holidays) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Sun Park Holidays — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Sunparks Holiday Parks — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	35
2014/C 52/66	Sprawa T-433/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Steiff przeciwko OHIM (Metalowy guzik przyczepiony pośrodku ucha pluszowej maskotki) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez metalowy guzik przyczepiony pośrodku ucha pluszowej maskotki — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	35
2014/C 52/67	Sprawa T-434/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Steiff przeciwko OHIM (Metka materiałowa z metalowym guzikiem pośrodku ucha pluszowej maskotki) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez metkę materiałową z metalowym guzikiem pośrodku ucha pluszowej maskotki — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	36
2014/C 52/68	Sprawa T-475/12: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2014 r. — LaserSoft Imaging przeciwko OHIM (WorkflowPilot) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego WorkflowPilot — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	36
2014/C 52/69	Sprawa T-538/12: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Optilingua przeciwko OHIM — Esposito (ALPHATRAD) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy ALPHATRAD — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Zakres używania — Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	36
2014/C 52/70	Sprawa T-385/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 19 grudnia 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)	37
2014/C 52/71	Sprawa T-633/13: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2013 r. — Reed Exhibitions przeciwko OHIM — INFOSECURITY	37
2014/C 52/72	Sprawa T-637/13: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — Bimbo przeciwko OHIM — Cafe' do Brasil (Caffè KIMBO)	37
2014/C 52/73	Sprawa T-638/13: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — Bimbo przeciwko OHIM — Cafe' do Brasil (Caffè KIMBO GOLD MEDAL)	38
2014/C 52/74	Sprawa T-653/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 6 grudnia 2013 r. przez Kari Wahlström od wyroku wydanego w dniu 9 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/12 Wahlström przeciwko Frontexowi	38

2014/C 52/75	Sprawa T-663/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r. przez Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej od wyroku wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-69/11 BF przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu	39
2014/C 52/76	Sprawa T-669/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 7 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-97/12 Thomé przeciwko Komisji	40
2014/C 52/77	Sprawa T-671/13: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — PAN Europe i Confédération paysanne przeciwko Komisji	40
2014/C 52/78	Sprawa T-684/13: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2013 r. — Copernicus-Trademarks przeciwko OHIM — Bolloré (BLUECO)	41
2014/C 52/79	Sprawa T-685/13: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2013 r. — Copernicus-Trademarks przeciwko OHIM — Blue Coat Systems (BLUECO)	41
2014/C 52/80	Sprawa T-686/13: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — Unibail Management przeciwko OHIM (Przedstawienie dwóch kresek i czterech gwiazdek)	42
2014/C 52/81	Sprawa T-687/13: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2013 r. — Unibail Management przeciwko OHIM (Przedstawienie dwóch kresek i pięciu gwiazdek)	42
2014/C 52/82	Sprawa T-691/13: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2013 r. — Ricoh Belgium przeciwko Radzie	43
2014/C 52/83	Sprawa T-695/13: Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2013 r. — ENAC przeciwko Komisji i TEN-T EA	44
2014/C 52/84	Sprawa T-696/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji	44
2014/C 52/85	Sprawa T-698/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 grudnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccię od postanowienia wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-127/12 Marcuccio przeciwko Komisji	44
2014/C 52/86	Sprawa T-699/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 grudnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccię od postanowienia wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-145/12 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej	45
2014/C 52/87	Sprawa T-700/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Bankia przeciwko Komisji	45
2014/C 52/88	Sprawa T-701/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Asociación Española de Banca przeciwko Komisji Europejskiej	46
2014/C 52/89	Sprawa T-702/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Unicaja Banco przeciwko Komisji Europejskiej	46
2014/C 52/90	Sprawa T-703/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Liberbank przeciwko Komisji Europejskiej	47
2014/C 52/91	Sprawa T-704/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Banco de Sabadell i Banco Gallego przeciwko Komisji Europejskiej	47
2014/C 52/92	Sprawa T-705/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Catalunya Banc przeciwko Komisji Europejskiej	47
2014/C 52/93	Sprawa T-719/13: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión przeciwko Komisji	48

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2014/C 52/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Złożenie ślubowania przez nowych członków Trybunału

(2014/C 52/02)

K. Jürimäe, mianowana decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2013 r. ⁽¹⁾ sędzią Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 6 października 2013 r. do dnia 6 października 2015 r., złożyła w dniu 23 października 2013 r. ślubowanie przed Trybunałem.

M. Szpunar, mianowany decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 16 października 2013 r. ⁽²⁾ rzecznikiem generalnym Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 16 października 2013 r. do dnia 6 października 2018 r., złożył w dniu 23 października 2013 r. ślubowanie przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z dnia 29 czerwca 2013 r., s. 94.

⁽²⁾ Dz.U. L 277 z dnia 18 października 2013 r., s. 11.

Decyzje Trybunału podjęte na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r.

(2014/C 52/03)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r. Trybunał postanowił przydzielić K. Jürimäe do izb czwartej i dziewiątej.

Skład izb czwartej i dziewiątej jest w związku z tym następujący:

Czwarta izba

L. Bay Larsen, prezes izby

J. Malenovský, K. Jürimäe, M. Safjan i A. Prechal, sędziowie

Dziewiąta izba

M. Safjan, prezes izby

J. Malenovský, A. Prechal i K. Jürimäe, sędziowie

Listy do celów ustalenia składów orzekających

(2014/C 52/04)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu wielkiej izby:

A. Rosas
K. Jürimäe
E. Juhász
F. Biltgen
G. Arestis
S. Rodin
A. Borg Barthet
C. Vajda
J. Malenovský
J.L. Da Cruz Vilaça
E. Levits
C.G. Fernlund
A. Ó Caoimh
E. Jarašiūnas
J.C. Bonichot
A. Prechal
A. Arabadjiev
M. Berger
C. Toader
D. Šváby
M. Safjan

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu czwartej izby w składzie pięciu sędziów:

J. Malenovský
K. Jürimäe
M. Safjan
A. Prechal

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 5 listopada 2013 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu dziewiętej izby w składzie trzech sędziów:

J. Malenovský
A. Prechal
K. Jürimäe

SĄD

Złożenie ślubowania przez nowego sędziego Sądu

(2014/C 52/05)

L. Madise, mianowany decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 16 października 2013 r. ⁽¹⁾, sędzią Sądu na okres od dnia 6 października 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r., złożył w dniu 23 października 2013 r. ślubowanie przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z dnia 18 października 2013 r., s. 12.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Siemens AG (C-239/11 P), Mitsubishi Electric Corp. (C-489/11 P), Toshiba Corp. (C-498/11 P) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone C-239/11 P, C-489/11 P i C-498/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek przedsięwzięć odnoszących się do rozdzielnic z izolacją gazową — Podział rynku — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Dowód naruszenia — Jednolite i ciągle naruszenie — Przeinaczenie dowodów — Moc dowodowa oświadczeń sprzecznych z interesami składającego oświadczenie — Grzywny — Kwota wyjściowa — Rok odniesienia — Mnożnik odstraszący — Nieograniczone prawo orzekania — Równość traktowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia)

(2014/C 52/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Siemens AG [przedstawiciele: I. Brinker, C. Steinle i M. Hörster, Rechtsanwälte (C-239/11 P)], Mitsubishi Electric Corp. [przedstawiciele: R. Denton, solicitor, i K. Haegeman, advocaat (C-489/11 P)], Toshiba Corp. [przedstawiciele: J. MacLennan, solicitor, A. Dawes, solicitor, A. Schulz, Rechtsanwalt, i S. Sakellariou, dikigoros (C-498/11)]

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis oraz R. Sauer, N. Khan i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Urząd Nadzoru EFTA (przedstawiciele: M. Schneider i M. Moustakali, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie T-110/07 Siemens przeciwko Komisji, którym oddalił on skargę wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie kartelu na rynku przedsięwzięć odnoszących się do rozdzielnic z izolacją gazową lub, posiłkowo, o obniżenie kwoty nałożonej na tę spółkę grzywny — Naruszenie prawa do rzetelnego procesu sądowego, prawa do obrony, zasady równego traktowania i obowiązku

uzasadnienia — Przeinaczenie dowodów — Błędne zastosowanie zasad przedawnienia — Naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Sentencja

1) Odwołania zostają oddalone.

2) Siemens AG, Mitsubishi Electric Corp. i Toshiba Corp. zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-281/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamknięte użycie mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie — Dyrektywa 2009/41/WE — Nieprawidłowa i niepełna transpozycja)

(2014/C 52/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa i niepełna transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. L 125, s. 75)

Sentencja

1) Nie dokonując transpozycji art. 3 ust. 3, art. 7, art. 8 ust. 2 i 3, art. 9 ust. 2 lit. a), jak też art. 18 ust. 1 akapit drugi i art. 18 ust. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego

stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — The Queen, Fruition Po Limited przeciwko Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Sprawa C-500/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96 — Rozporządzenie (WE) nr 1432/2003 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Owoce i warzywa — Organizacje producentów — Warunki uznania przez władze krajowe — Zapewnienie środków technicznych niezbędnych do składowania, pakowania i sprzedaży produktów — Ciężący na organizacji producentów obowiązek sprawowania kontroli nad spółkami trzecimi w razie przekazania tym spółkom istotnej części swych zadań)

(2014/C 52/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, Fruition Po Limited

Strona pozwana: Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Wykładnia art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, s. 1) oraz art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1432/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów (Dz.U. L 203, s. 18) — Warunki uznawania przez władze krajowe — Zapewnienie środków technicznych niezbędnych do przechowywania, kondycjonowania i wprowadzania na rynek produktów — Ciężący na organizacji producentów obowiązek sprawowania kontroli nad spółkami trzecimi w razie przekazania tym spółkom istotnej części swych zadań

Sentencja

Artykuł 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2699/2000 z dnia 4 grudnia 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że dla spełnienia warunków uznania określonych w tym przepisie organizacja producentów, która powierzyła podwykonawcom wykonywanie zadań podstawowych z punktu widzenia jej uznania na podstawie tego przepisu, ma obowiązek zawarcia umowy pozwalającej jej na zachowanie odpowiedzialności za wykonywanie tych zadań oraz za kontrolę zarządzania ogólnego, w taki sposób, by ta organizacja ostatecznie zachowała prawo kontroli wykonywania zadań i w razie potrzeby prawo interwencji we właściwym czasie przez cały okres obowiązywania tej umowy. Do właściwego sądu krajowego należy zbadać w każdym przypadku i przy uwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, w tym rodzaju i zakresu zadań zleconych na zewnątrz, czy dana organizacja producentów zachowała taką kontrolę.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Verviers — Belgia) — Corman-Collins SA przeciwko La Maison du Whisky SA

(Sprawa C-9/12) (¹)

(Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 2 — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i b) — Jurysdykcja szczególna w zakresie zobowiązań umownych — Pojęcia „sprzedaży rzeczy ruchomych” i „świadczenia usług” — Umowa na sprzedaż wyłączną rzeczy ruchomych)

(2014/C 52/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de commerce de Verviers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Corman-Collins SA

Strona pozwana: La Maison du Whisky SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de commerce de Verviers — Wykładnia art. 2 i 5 pkt 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Umowa na sprzedaż wyłączną rzeczy ruchomych zawarta pomiędzy udzielającym prawa do sprzedaży mającym siedzibę we Francji

a wyłącznym dystrybutorem mającym siedzibę w Belgii — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego właściwość sądów wyłącznego dystrybutora niezależnie od miejsca siedziby udzielającego prawa do sprzedaży

Sentencja

- 1) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pozwany ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie siedziby sądu, przed którym zawisł spór, stoi on na przeszkodzie stosowaniu krajowego przepisu jurysdykcyjnego takiego, jaki jest zawarty w art. 4 loi du 27 juillet 1961 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente exclusive à durée indéterminée (ustawy z dnia 27 lipca 1961 r. dotyczącej jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną na czas nieokreślony), zmienionej przez loi du 13 avril 1971 relative à la résiliation unilatérale des concessions de vente (ustawę z dnia 13 kwietnia 1971 r. dotyczącą jednostronnego rozwiązywania umów na sprzedaż wyłączną).
- 2) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przepis jurysdykcyjny przewidziany w tiret drugie tego przepisu w odniesieniu do sporów dotyczących umów świadczenia usług znajduje zastosowanie w przypadku powództwa, w którym powód mający siedzibę w danym państwie członkowskim powołuje się wobec pozwanego mającego siedzibę w innym państwie członkowskim na prawa wywodzące się z umowy na sprzedaż wyłączną, co wymaga, aby wiążąca strony umowa zawierała szczególne postanowienia dotyczące dystrybucji przez wyłącznego dystrybutora towarów sprzedawanych przez udzielającego prawa do sprzedaży. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy jest tak w okolicznościach zawisłego przez nim sporu.

(¹) Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Euroalliances

(Sprawa C-10/12 P) (¹)

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 172/2008 — Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chin, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji — Częściowy przegląd okresowy — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Art. 3 ust. 7 — Znane czynniki — Szkoda poniesiona przez przemysł Unii — Związek przyczynowy)

(2014/C 52/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transnational Company „Kazchrome” AO, ENRC Marketing AG (przedstawiciele: adwokaci A. Willems i S. De Knop)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Thomas, pełnomocnicy), Euroalliances (przedstawiciele: adwokaci J. Bourgeois, Y. van Gerven i N. McNelis)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-192/08 Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s.6)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.
- 4) Euroalliances pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Rahmanian Koushaki przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-84/12) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 21 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 — Procedury i warunki wydawania wiz jednolitych — Obowiązek wydania wizy — Ocena ryzyka nielegalnej migracji — Zamiar opuszczenia terytorium państw członkowskich przez osobę ubiegającą się o wizę przed wygaśnięciem terminu ważności wizy, o którą osoba ta występuje — Poważne wątpliwości — Swoboda uznania organów właściwych)

(2014/C 52/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Berlin — Wykładnia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243, s. 1), a w szczególności jego art. 21 ust. 1 i art. 32 ust. 1 — Procedury i warunki wydawania wiz — Prawo do uzyskania wizy przysługujące ubiegającej się o wizę osobie, która spełnia warunki wjazdu — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Swoboda uznania danych państw członkowskich

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy państwa członkowskiego mogą odmówić po rozpatrzeniu wniosku o wydanie wizy jednolitej wydania takiej wizy ubiegającej się o nią osobie tylko w przypadku, gdy można powołać się względem tej osoby na jedną z podstaw odmowy wydania wizy wymienionych w tych przepisach. Tym organom przysługuje w toku rozpatrywania tego wniosku szeroki zakres swobodnego uznania w odniesieniu do warunków stosowania tych przepisów oraz do oceny mających znaczenie okoliczności faktycznych w celu określenia, czy względem osoby ubiegającej się o wizę można powołać się na jedną z tych podstaw odmowy.
- 2) Artykuł 32 ust. 1 rozporządzenia nr 810/2009 w związku z art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, iż obowiązek wydania przez właściwe organy państwa członkowskiego wizy jednolitej jest zależny od warunku, że nie budzi poważnych wątpliwości zamiar opuszczenia przez osobę ubiegającą się o wizę terytorium państw członkowskich, zanim wygaśnie termin ważności wizy, o którą osoba ta występuje, w świetle ogólnej sytuacji państwa zamieszkania osoby ubiegającej się o wizę i uwarunkowań właściwych tej osobie, ustalonych w świetle informacji przez nią przedstawionych.
- 3) Rozporządzenie nr 810/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie przepisowi regulacji państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje, iż w razie spełnienia warunków wydania przewidzianych przez to rozporządzenie właściwym organom przysługuje uprawnienie do wydania wizy jednolitej ubiegającej się o nią osobie, przy czym nie uściśla, że mają one obowiązek wydania tej wizy, o ile taki przepis może być interpretowany w sposób zgodny z art. 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Serron — Grecja) — Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-116/12) ⁽¹⁾

(Wartość celna — Towary wywożone do państwa trzeciego — Refundacje wywozowe — Uznane za nieistotne przetworzenie w państwie wywozu — Powrotny wywóz towarów na terytorium Unii Europejskiej — Określenie wartości celnej — Wartość transakcyjna)

(2014/C 52/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Serron

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Protodikeio Serron — Wykładnia art. 24, 29, 32 i 146 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wartość celna — Wartość transakcyjna — Ustalenie — Wywiezione towary, które zostały poddane obróbce lub przetworzeniu w kraju wywozu niewystarczającym do uznania ich za produkty pochodzące z kraju ostatniego przetworzenia w rozumieniu art. 24 rozporządzenia i które nie zostały objęte procedurą uszlachetniania biernego w celu powrotnego przywozu do kraju pierwotnego wywozu

Sentencja

- 1) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do określenia wartości celnej przywożonych towarów na podstawie umowy, która choć uznana została za umowę sprzedaży, okazuje się być w rzeczywistości umową obróbki lub przetworzenia. W ramach takiego określenia wartości celnej bez znaczenia jest, czy czynności obróbki lub przetworzenia spełniają przesłanki określone w art. 24 tego rozporządzenia, tak aby dane towary były uznane za pochodzące z państwa, w którym czynności te zostały dokonane.
- 2) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu wartości celnej uwzględnia się wartość refundacji

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

wywozowej przyznanej w odniesieniu do danego towaru, która została uzyskana w wyniku działania polegającego na zastosowaniu prawa Unii w celu otrzymania z tego tytułu korzyści w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Alfred Hirmann przeciwko Immofinanz AG

(Sprawa C-174/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Zakres odpowiedzialności — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za nabycie akcji)

(2014/C 52/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alfred Hirmann

Strona pozwana: Immofinanz AG

przy udziale: Aviso Zeta AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. 1977, L 26, s. 1), art. 6 i 25 dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345, s. 64), zmienionej dyrektywą 2008/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. (Dz.U. L 76, s. 37), art. 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258, s. 11), art. 7,

17 i 28 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390, s. 38), oraz art. 14 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (Dz.U. L 96, s. 16) — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące w takim wypadku zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za subskrybowane akcje — Sytuacja, w której akcje te zostały nabyte na rynku wtórnym na podstawie prospektu emisyjnego

Sentencja

1) Artykuły 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału, zmienionej dyrektywą Rady 92/101/EWG z dnia 23 listopada 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w ramach transpozycji dyrektyw:

— 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— oraz 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

po pierwsze, przewidują odpowiedzialność spółki akcyjnej, będącej emitentem, wobec nabywcy akcji tej spółki z tytułu naruszenia obowiązków w zakresie ujawniania informacji przewidzianych w tych dyrektywach, oraz po drugie, nakładają z uwagi na tę odpowiedzialność obowiązek dokonania przez zainteresowaną spółkę zwrotu na rzecz nabywcy kwoty odpowiadającej cenie nabycia akcji i przyjęcia z powrotem tych akcji.

2) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania głównego przewidują stwierdzenie nieważności z mocą wsteczną umowy nabycia akcji.

3) Artykuły 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy 77/91, zmienionej dyrektywą 92/101, oraz art. 12 i 13 dyrektywy 2009/101 należy interpretować w ten sposób, że odpowiedzialność ustanowiona w przepisach krajowych będących przedmiotem postępowania głównego nie musi być ograniczona do wartości akcji – obliczonej według kursu giełdowego spółki, w przypadku gdy jest ona notowana na giełdzie – jaką mają one w momencie wystąpienia z roszczeniem.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Gravenhage — Nederlandy) — Innoweb BV przeciwko Wegener ICT Media BV, Wegener Mediaventions BV

(Sprawa C-202/12) (¹)

(*Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Artykuł 7 ust. 1 i 5 — Prawo sui generis producenta bazy danych — Pojęcie „wtórnego wykorzystywania” — Istotna część zawartości bazy danych — Metawyszukiwarka ukierunkowana*)

(2014/C 52/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag, uprzednio Gerechtshof 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Innoweb BV

Strona pozwana: Wegener ICT Media BV, Wegener Mediaventions BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te 's-Gravenhage — Nederlandy — Wykładnia art. 7 ust. 1 i 5 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77, s. 20) — Prawo producenta bazy danych do zakazania pobierania lub wtórnego wykorzystania istotnej części zawartości bazy danych — Zakaz powtarzającego się i systematycznego wtórnego wykorzystania nieistotnej części zawartości bazy danych, jeśli czynności te są sprzeczne z normalnym korzystaniem z tej bazy danych lub w sposób nieuzasadniony naruszają słuszne interesy producenta bazy danych — Charakter wystarczający powtarzającego się wtórnego wykorzystania lub warunek kumulatywny systematycznego wtórnego wykorzystania — Wtórne wykorzystanie za pomocą systemu elektronicznego przetwarzania danych.

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który udostępnia w Internecie metawyszukiwarkę ukierunkowaną, taką jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, dokonuje wtórnego wykorzystania w całości lub w istotnej części zawartości bazy danych chronionej na mocy wskazanego art. 7, jeżeli owa wyszukiwarka ukierunkowana:

- udostępnia użytkownikowi końcowemu formularz wyszukiwania oferujący zasadniczo tę samą funkcjonalność, co formularz bazy danych;
- przekazuje „w czasie rzeczywistym” polecenia użytkowników końcowych do wyszukiwarki, w którą wyposażona jest baza danych, w związku z czym przeszukiwane są wszystkie dane owej bazy, oraz
- ukazuje użytkownikowi końcowemu wyniki wyszukiwania we właściwej dla niej formie strony internetowej, łącząc wyniki powtórzone w jeden element, lecz w porządku opartym na kryteriach porównywalnych do kryteriów używanych przez wyszukiwarki bazy danych celem ukazania wyników.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Walter Endress przeciwko Allianz Lebensversicherungs AG

(Sprawa C-209/12) (¹)

(*Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 90/619/EWG i 92/96/EWG — Bezpośrednie ubezpieczenie na życie — Prawo do odstąpienia — Brak informacji o warunkach wykonywania tego prawa — Wygaśnięcie prawa do odstąpienia rok po dokonaniu zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej — Zgodność z dyrektywami 90/619/EWG i 92/96/EWG*)

(2014/C 52/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Walter Endress

Strona pozwana: Allianz Lebensversicherungs AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. L 330, s. 50), w związku z art. 31 ust. 1 dyrektywy Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG i 90/619/EWG (Dz.U. L 360, s. 1) — Ubezpieczenie rentowe — Prawo ubezpieczającego do odstąpienia od umowy — Termin — Obowiązek poinformowania ubezpieczającego — Przepis krajowy przewidujący, że ubezpieczający traci prawo do odstąpienia od umowy rok po zapłacie pierwszej składki, nawet jeśli nie został prawidłowo poinformowany o warunkach korzystania z tego prawa

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 drugiej dyrektywy drugiej dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r., w związku z art. 31 tej ostatniej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak sporny w postępowaniu głównym, który przyznaje ubezpieczającemu prawo do odstąpienia od umowy przez najwyżej rok od dokonania przez niego zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej, w sytuacji gdy ów ubezpieczający nie został poinformowany o przysługującym mu prawie do odstąpienia.

(¹) Dz.U. C 200 z 7.7.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank te Rotterdam — Niderlandy) — Postępowania karne przeciwko Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV (C-241/12), Belgian Shell NV (C-242/12)

(Sprawy połączone C-241/12 i C-242/12) (¹)

(Środowisko naturalne — Odpady — Pojęcie — Dyrektywa 2006/12/WE — Przemieszczanie odpadów — Informowanie właściwych władz krajowych — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 — Występowanie działania polegającego na usuwaniu, zamiaru usunięcia lub zobowiązania do usunięcia substancji lub przedmiotu)

(2014/C 52/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank te Rotterdam

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV (C-241/12), Belgian Shell NV (C-242/12)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank te Rotterdam — Niderlandy — Wykładnia rozporządzeń Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar (Dz.U. L 30, s. 1) i (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1) — Pojęcie odpadów — Transport Ultra Light Sulphur Diesel (ULSD) statkiem z Niderlandów do Belgii — ULSD zmieszany przypadkowo w chwili załadunku z Methyl Tertiary Butyl Ether (MTBE) — Produkt, który przestał odpowiadać specyfikacji uzgodnionej między kupującym a sprze-

dawcą — Kupujący, który zapoznał się z tym faktem w chwili dostawy do Belgii — Olej napędowy przyjęty z powrotem przez sprzedawcę i przewieziony do Niderlandów — Cena nabycia zwrócona kupującemu — Sprzedawca mający zamiar ponownego wprowadzenia na rynek oleju napędowego po zmieszaniu (lub nie) z innym produktem — Objęcie (lub nie) pojęciem odpadów

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2557/2001 z dnia 28 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak sytuacja w postępowaniu głównym nie jest objęta pojęciem odpadów w rozumieniu tego przepisu partia oleju napędowego przypadkowo zmieszana z inną substancją, pod warunkiem że jej posiadacz rzeczywiście ma zamiar ponownego wprowadzenia do obrotu tej partii zmieszanej z innym produktem, czego stwierdzenie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Association Vent De Colère! Fédération nationale i in. przeciwko Ministre de l'écologie, du développement durable, des transports et du logement, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie

(Sprawa C-262/12) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pomoc państwa — Pojęcie interwencji państwa lub z użyciem zasobów państwowych — Energia elektryczna pochodzenia wiatrowego — Obowiązek zakupu po cenie wyższej od ceny rynkowej — Pełna rekompensata — Oplaty należne od odbiorców końcowych energii elektrycznej)

(2014/C 52/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association Vent De Colère! Fédération nationale, Alain Bruguier, Jean-Pierre Le Gorgeu, Marie-Christine Piot, Eric Errec, Didier Wirth, Daniel Steinbach, Sabine Servan-Schreiber, Philippe Rusch, Pierre Recher, Jean-Louis Moret, Didier Jocteur Monrozier

Strona pozwana: Ministre de l'écologie, du développement durable, des transports et du logement, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie

przy udziale: Syndicat des énergies renouvelables

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia art. 87 WE, obecnie art. 107 TFUE — Pojęcie interwencji państwa lub z użyciem zasobów państwowych — Obowiązek zakupu energii elektrycznej pochodzenia wiatrowego po cenie wyższej od ceny rynkowej — Pełna rekompensata dodatkowych kosztów — Zmiana sposobu finansowania tej rekompensaty — Opłaty należne od odbiorców końcowych energii elektrycznej.

Sentencja

Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że mechanizm pełnej rekompensaty dodatkowych kosztów nałożonych na przedsiębiorstwa ze względu na obowiązek zakupu energii elektrycznej pochodzenia wiatrowego po cenie wyższej od ceny rynkowej, którego finansowanie jest ponoszone przez wszystkich odbiorców końcowych na terytorium krajowym, taki jak mechanizm wynikający z ustawy nr 2000-108 z dnia 10 lutego 2000 r. o modernizacji i rozwoju energetyki publicznej, zmienionej ustawą nr 2006-1537 z dnia 7 grudnia 2006 r. dotyczącą sektora energii, stanowi interwencję z użyciem zasobów państwowych.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Frédéric Hay przeciwko Crédit agricole mutuel de Charente-Maritime et des Deux-Sèvres

(Sprawa C-267/12) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania — Porozumienie zbiorowe przewidujące korzyści w zakresie wynagrodzenia dla pracowników wstępujących w związek małżeński — Wyłączenie partnerów zawierających cywilny pakt solidarności — Dyskryminacja ze względu na orientację seksualną)

(2014/C 52/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Frédéric Hay

Strona pozwana: Crédit agricole mutuel de Charente-Maritime et des Deux-Sèvres

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Dopuszczalność krajowego układu zbiorowego zastrzegającego korzyść z zakresu wynagrodzeń i warunków pracy dla pracowników

zawierających małżeństwo i wykluczającego z dostępu do tej korzyści partnerów, którzy zawarli cywilny pakt solidarności — Dyskryminacja ze względu na orientację seksualną — Możliwość uzasadnienia dyskryminacji pośredniej prawnie uzasadnionym, koniecznym i właściwym celem

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie postanowieniu porozumienia zbiorowego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na podstawie którego pracownik zawierający cywilny pakt solidarności z osobą tej samej płci jest wyłączony z prawa do uzyskania korzyści, takich jak urlop okolicznościowy i dodatek płacowy, przyznawanych pracownikom z okazji zawarcia przez nich związku małżeńskiego, jeśli przepis krajowy danego państwa członkowskiego nie zezwala na zawarcie związku małżeńskiego osobom tej samej płci, ponieważ z uwagi na przedmiot tych korzyści i przesłanki ich przyznania wspomniany pracownik znajduje się w sytuacji porównywalnej do sytuacji pracownika wstępującego w związek małżeński.

(¹) Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Telefónica SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-274/12 P) (¹)

(Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Prawo do wniesienia skargi — Legitymacja procesowa — Osoby fizyczne lub prawne — Akt dotyczący ich indywidualnie — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy państwa ze wspólnym rynkiem — Prawo do skutecznej ochrony sądowej)

(2014/C 52/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Telefónica SA (przedstawiciele: J. Ruiz Calzado i J. Domínguez Pérez, abogados, oraz M. Núñez Müller, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková i C. Urraca Cavedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-228/10 Telefónica przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości spółki w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Telefónica SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal — Zjednoczone Królestwa) — Fish Legal, Emily Shirley przeciwko The Information Commissioner, United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd, Southern Water Services Ltd

(Sprawa C-279/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/4/WE — Publiczny dostęp do informacji o środowisku — Zakres stosowania — Pojęcie „organu władzy publicznej” — Przedsiębiorstwa kanalizacyjne i wodociągowe — Prywatyzacja sektora gospodarki wodnej w Anglii i Walii)

(2014/C 52/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fish Legal, Emily Shirley

Strona pozwana: The Information Commissioner, United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd, Southern Water Services Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) — Zjednoczone Królestwo — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. a), b) i c) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41, s.26) — Spoczywający na organach władzy publicznej obowiązek udostępnienia każdemu wnioskodawcy informacji o środowisku, które znajdują się w ich posiadaniu — Zakres zastosowania — Pojęcie osoby fizycznej lub prawnej, „która na mocy prawa krajowego sprawuje publiczne funkcje administracyjne”

Sentencja

- 1) Aby ustalić, czy można zakwalifikować podmioty takie jak United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd i Southern Water Services Ltd jako osoby prawne sprawujące na mocy prawa krajowego publiczne funkcje administracyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG, należy sprawdzić, czy na podstawie mających do

nich zastosowanie przepisów prawa krajowego przyznano im uprawnienia wychodzące poza zakres norm mających zastosowanie w stosunkach między podmiotami prawa prywatnego.

- 2) Przedsiębiorstwa takie jak United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd i Southern Water Services Ltd, które świadczą publiczne usługi dotyczące środowiska, podlegają organowi lub osobie, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) lub b) dyrektywy 2003/4, efektem czego należy je uznać na podstawie art. 2 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy za „organy władzy publicznej”, jeżeli przedsiębiorstwa te nie określają naprawę niezależnie sposobu, w jaki świadczą te usługi, gdyż organ władzy publicznej objęty zakresem stosowania art. 2 ust. 2 lit. a) lub b) tej dyrektywy ma możliwość wywierania decydującego wpływu na działania tych przedsiębiorstw w dziedzinie ochrony środowiska.
- 3) Artykuł 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, iż osoba objęta zakresem stosowania tego przepisu jest organem władzy publicznej w zakresie wszystkich posiadanych przez nią informacji o środowisku. Prowadzące komercyjną działalność spółki takie jak United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd i Southern Water Services Ltd, które mogą stanowić organ władzy publicznej na podstawie art. 2 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy tylko wówczas, gdy przy świadczeniu usług publicznych w dziedzinie ochrony środowiska podlegają organowi lub osobie, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) lub b) tej dyrektywy, nie mają obowiązku dostarczania informacji o środowisku, jeśli jest oczywiste, że informacje te pozostają bez związku ze świadczeniem takich usług.

(¹) Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Trento Sviluppo srl, Centrale Adriatica Soc coop przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-281/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „działania wprowadzającego w błąd” — Kumulatywny charakter przesłanek wymienionych we wskazanym przepisie)

(2014/C 52/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trento Sviluppo srl, Centrale Adriatica Soc coop

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) — Pojęcie „działania wprowadzającego w błąd” — Kumulatywny charakter przesłanek wymienionych we wskazanym przepisie.

Sentencja

Praktykę handlową należy uznać za „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), jeżeli praktyka ta, po pierwsze, zawiera nieprawdziwe informacje lub może wprowadzić w błąd przeciętnego konsumenta oraz, po drugie, może skłonić konsumenta do podjęcia decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął. Artykuł 2 lit. k) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „decyzji dotyczącej transakcji” obejmuje każdą decyzję bezpośrednio związaną z decyzją o dokonaniu bądź niedokonaniu zakupu produktu.

(¹) Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus — Estonia) — Ragn-Sells AG przeciwko Sillamäe Linnavalitsus

(Sprawa C-292/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Gospodarka odpadami — Artykuł 16 ust. 3 — Zasada bliskości — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Przemieszczanie odpadów — Zmieszane odpady komunalne — Odpady przemysłowe i odpady budowlane — Procedura przyznawania koncesji na świadczenie usług w zakresie zbiórki i transportu odpadów wytworzonych na terenie gminy — Ciężący na przyszłym koncesjonariuszu obowiązek przetransportowania zebranych odpadów do instalacji przetwarzania odpadów wskazanych przez organ udzielający koncesji — Odpowiednie i najbliższe instalacje przetwarzania odpadów)

(2014/C 52/22)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ragn-Sells AG

Strona pozwana: Sillamäe Linnavalitsus

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tartu Ringkonnakohus — Wykładnia art. 102 TFUE i art. 106 ust. 1 TFUE oraz art. 16 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, s. 3) — Procedura udzielania zamówień publicznych na zorganizowany transport odpadów komunalnych — Przewidziany w dokumentach przetargowych warunek nakładający na przyszłego koncesjonariusza obowiązek przewożenia odpadów jedynie do dwóch znajdujących się na obszarze danej gminy określonych centrów przetwarzania odpadów, pomimo obecności na rynku innych spełniających wymogi usługodawców — Wyłączne prawo do przetwarzania odpadów komunalnych — Nadużycie pozycji dominującej

Sentencja

1) Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów w związku z art. 16 dyrektywy 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

— przepisy te zezwalają jednostce samorządu lokalnego na nałożenie na przedsiębiorstwo prowadzące zbiórkę odpadów na jej terenie obowiązku transportowania zmieszanych odpadów komunalnych zebranych od gospodarstw domowych, a w stosownym wypadku także od innych wytwórców, do odpowiedniej i najbliższej instalacji przetwarzania, która zlokalizowana jest w tym samym państwie członkowskim co wskazana jednostka samorządu lokalnego;

— przepisy te nie zezwalają jednostce samorządu lokalnego na nałożenie na przedsiębiorstwo prowadzące zbiórkę odpadów na jej terenie obowiązku transportowania odpadów przemysłowych i odpadów budowlanych wytworzonych na jej terenie do odpowiedniej i najbliższej instalacji przetwarzania, która zlokalizowana jest w tym samym państwie członkowskim co wskazana jednostka samorządu lokalnego, w sytuacji gdy odpady te są przeznaczone do odzysku, jeżeli wytwórcy tych odpadów są zobowiązani albo do przekazania ich temu przedsiębiorstwu, albo do dostarczenia ich bezpośrednio do rzeczonoj instalacji.

2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE nie mają zastosowania do sytuacji takiej jak analizowana w postępowaniu głównym, w której wszystkie elementy ograniczają się do obrębu jednego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège — Belgia) — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko État belge

(Sprawa C-303/12) ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Równość traktowania — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Dochody osiągane w innym państwie niż państwo miejsca zamieszkania — Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim zamieszkania — Częściowe uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej — Utrata części korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną pracownika)

(2014/C 52/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Guido Imfeld, Nathalie Garcet

Strona pozwana: État belge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Liège — Wykładnia art. 39 CE — Postanowienia umów międzynarodowych i przepisy krajowe w zakresie podwójnego opodatkowania — Dochody z działalności zawodowej osiągane i opodatkowane w całości w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania — Częściowe uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej w państwie pochodzenia dochodów — Obliczanie podatku dochodowego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania przy zastosowaniu metody zwolnienia z zastrzeżeniem progresji — Utrata korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu uregulowania podatkowego jednego z państw członkowskich, takiego jak sporne w postępowaniu głównym, które skutkuje pozbawieniem pary — mającej miejsce zamieszkania w tym państwie i osiągającej jednocześnie dochody w rzeczonym państwie i w innym państwie członkowskim — rzeczywistego korzystania z określonej ulgi podatkowej z powodu warunków jej zaliczenia, podczas gdy para ta korzystałaby z takiej ulgi, gdyby małżonek osiągający najwyższy dochód nie osiągał wszystkich dochodów w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Ministero dello Sviluppo Economico, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture przeciwko Soa Nazionale Costruttori — Organismo di Attestazione Spa

(Sprawa C-327/12) ⁽¹⁾

(Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE — Przedsiębiorstwa publiczne i przedsiębiorstwa, którym państwa członkowskie przyznają prawa specjalne lub wyłączne — Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami w ogólnym interesie gospodarczym — Pojęcia — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenie — Względy uzasadniające — Ochrona odbiorców usług — Jakość usług certyfikacyjnych)

(2014/C 52/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dello Sviluppo Economico, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

Strona pozwana: Nazionale Costruttori — Organismo di Attestazione Spa

przy udziale: Associazione nazionale Società Organismi di Attestazione (Unionsoa), SOA CQOP Spa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 101, 102 i 106 TFUE — Terminy „przedsiębiorstwa publiczne i przedsiębiorstwa, którym [państwa członkowskie] przyznają prawa specjalne lub wyłączne” oraz „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym” — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Krajowe uregulowanie narzucające tym organizacjom stawki minimalne

Sentencja

Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te nie stoją na przeszkodzie krajowym przepisom takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które narzucają spółkom mającym status instytucji certyfikacyjnych (Società Organismi di Attestazione) system minimalnych stawek za usługi certyfikacyjne świadczone na rzecz przedsiębiorstw pragnących uczestniczyć w procedurach udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane.

Przepisy takie stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 TFUE, lecz są odpowiednie dla zagwarantowania realizacji celu ochrony odbiorców rzeczonych usług. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy w świetle w szczególności sposobu obliczania stawek minimalnych, zwłaszcza w zależności od liczby kategorii robót budowlanych, dla których certyfikat jest wystawiony, rzeczone przepisy krajowe nie wykraczają poza to, co konieczne dla osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. C 295 z 29. 9.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Carmela Carratù przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-361/12) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony — Zasada niedyskryminacji — Pojęcie warunków pracy — Uregulowanie krajowe przewidujące reżim odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę różniący się od reżimu odszkodowania mającego zastosowanie do niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony)

(2014/C 52/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carmela Carratù

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli — Wykładnia klauzuli 4 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakres stosowania — Pojęcie warunków pracy — Horyzontalne stosowanie tej dyrektywy — Pojęcie organu państwa — Wykładnia art. 47 karty praw podstawowych i art. 6 EKPC — Zasada równoważności — Ustawodawstwo krajowe przewidujące w przypadku niezgodnego z prawem ustalenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę za okres pomiędzy przerwaniem stosunku pracy a przywróceniem na stanowisko pracy ogólne odszkodowanie ograniczone do kwoty w wysokości od 2,5-krotności do 12-krotności ostatniego całkowitego rzeczywistego wynagrodzenia miesięcznego — Odszkodowanie niższe zarówno od odszkodowania przewidzianego przez ogólne przepisy prawa cywilnego w przypadku nieuzasadnionej odmowy przyjęcia świadczenia, jak i od odszkodowania przewidzianego w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że może być ona powoływana bezpośrednio wobec organu państwowego, takiego jak Poste Italiane SpA.
- 2) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że pojęcie warunków pracy obejmuje odszkodowanie, do którego zapłaty pracodawca jest zobowiązany na rzecz pracownika z powodu niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania jego umowy o pracę.
- 3) Nawet jeżeli wspomniane porozumienie ramowe nie stoi na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie bardziej korzystnego traktowania pracowników zatrudnionych na czas określony aniżeli to przewidziane przez owo porozumienie, to klauzulę 4 pkt 1 tego porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga ona traktowania w identyczny sposób odszkodowania przyznawanego w przypadku niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę oraz odszkodowania przyznawanego w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-362/12) (¹)

(Ochrona sądowa — Zasada skuteczności — Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zwrot nienależnego świadczenia — Środki zaskarżenia — Prawo krajowe — Skrócenie terminu przedawnienia mających zastosowanie środków zaskarżenia bez uprzedzenia i z mocą wsteczną)

(2014/C 52/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia art. 49 i 63 TFUE — Podatki krajowe sprzeczne z prawem wspólnotowym — Zwrot nienależnego świadczenia — Współistnienie w prawie krajowym dwóch alternatywnych środków zaskarżenia dostępnych podatnikom i służących dochodzeniu zwrotu należnych im kwot, z których jeden środek objęty jest dłuższym terminem przedawnienia niż drugi — Uregulowanie krajowe skracające ze skutkiem wstecznym i bez uprzedzenia dłuższy termin przedawnienia — Zgodność z zasadami skuteczności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań

Sentencja

- 1) W sytuacji, w której podatnicy zgodnie z prawem krajowym mają wybór pomiędzy dwoma możliwymi środkami zaskarżenia w zakresie dotyczącym zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii, przy czym w przypadku jednego z nich obowiązuje dłuższy termin przedawnienia, zasady skuteczności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań sprzeciwiają się przepisom krajowym skracającym ów termin przedawnienia bez uprzedzenia i z mocą wsteczną.
- 2) Okoliczność, że w chwili gdy podatnik wniósł skargę, możliwość skorzystania ze środka zaskarżenia z dłuższym terminem przedawnienia została uznana zaledwie w niedalekiej przeszłości przez sąd niższej instancji i została ostatecznie potwierdzona przez sąd najwyższej instancji dopiero w późniejszym terminie, nie ma żadnego wpływu na odpowiedź na pytanie pierwsze.

(¹) Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-411/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną — Decyzja 2011/746/UE — Pomoc niezgodna z rynkiem wewnętrznym — Odzyskanie — Brak wykonania w wyznaczonym terminie)

(2014/C 52/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, D. Grespan i S. Thomas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri wspierany przez S. Fiorentina, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Brak przyjęcia środków niezbędnych do zastosowania się do art. 3, 4 i 5 decyzji Komisji 2011/746/UE z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy spółkom Portovesme Srl, ILA SpA, Eurallumina SpA oraz Syndial SpA (Dz.U. L 309, s. 1) — Obowiązek niezwłocznego odzyskania pomocy uznanej za bezprawną i

niezgodną ze wspólnym rynkiem oraz powiadomienia o tym Komisji

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych do odzyskania od Portovesme Srl i od Eurallumina SpA pomocy państwa uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w art. 2 decyzji Komisji 2011/746/UE z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa nr C 38/B/04 (ex NN 58/04) i nr C 13/06 (ex NN 587/06), udzielonej przez Włochy spółkom Portovesme Srl, ILA SpA, Eurallumina SpA oraz Syndial SpA, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 3 i 4 tej decyzji.

2) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 355 z 17.11.2012

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto — Portugalia) — Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA przeciwko Ministério da Agricultura, do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território

(Sprawa C-425/12) (¹)

(Procedury udzielania zamówień publicznych w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji — Dyrektywa 93/38/EWG — Brak transpozycji do prawa wewnętrznego — Możliwość powołania się przez państwo na tę dyrektywę wobec podmiotu posiadającego koncesję na świadczenie usług publicznych w braku transpozycji tego aktu prawnego do prawa wewnętrznego)

(2014/C 52/28)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA

Strona pozwana: Ministério da Agricultura, do Mar, do Ambiente e do Ordenamento do Território

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto — Portugalia — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. b), art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1 lit. c) pkt (i) dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199, s. 84), zmienionej przez dyrektywę 98/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. (Dz.U. L 101, s. 1) — Bezpośrednia skuteczność — Możliwość powoływania się przez państwo na rzezoną dyrektywę wobec podmiotu będącego koncesjonariuszem usługi publicznej w braku transpozycji tego aktu do prawa krajowego.

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1, art. 14 ust. 1 lit. c) ppkt (i) i art. 15 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 98/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że nie można powoływać się na nie wobec prywatnego przedsiębiorstwa tylko z tego względu, że przedsiębiorstwo to ma status podmiotu posiadającego wyłączną koncesję na świadczenie usług użyteczności publicznej objętego zakresem podmiotowym tej dyrektywy, skoro rzeczona dyrektywa nie została jeszcze transponowana do wewnętrznego porządku prawnego danego państwa członkowskiego.
- 2) Tego rodzaju przedsiębiorstwo, któremu na podstawie aktu organu władzy publicznej powierzono świadczenie pod kontrolą tego organu usług użyteczności publicznej i które w tym celu dysponuje uprawnieniami wykraczającymi poza normy obowiązujące w stosunkach między jednostkami, ma obowiązek przestrzegania przepisów dyrektywy 93/38, zmienionej dyrektywą 98/4, a zatem organy władzy państwa członkowskiego mogą powołać się wobec niego na te przepisy.

(¹) Dz.U. C 389 z 15.12.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch — Niderlandy) — postępowanie wszczęte przez X

(Sprawa C-437/12) (¹)

(Podatki wewnętrzne — Artykuł 110 TFUE — Opłata rejestracyjna — Podobne produkty krajowe — Neutralność opłaty w odniesieniu do przywożonych używanych pojazdów samochodowych oraz w odniesieniu do podobnych pojazdów samochodowych znajdujących się już na rynku krajowym)

(2014/C 52/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch

Strona w postępowaniu głównym

X

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te 's-Hertogenbosch — Niderlandy — Wykładnia art. 110 TFUE — Podatki wewnętrzne — Przepisy krajowe nakładające opłatę rejestracyjną od pierwszego dopuszczenia do ruchu pojazdu na drogach krajowych — Kwota opłaty uzależniona od 2010 r. od emisji CO₂ — Pojazd dopuszczony do ruchu w 2006 r. za granicą i zarejestrowany w 2010 r. na terytorium kraju

Sentencja

- 1) Dla celów stosowania art. 110 TFUE, podobne produkty krajowe porównywalne do używanego pojazdu takiego jak w postępowaniu

głównym, który został dopuszczony do obrotu po raz pierwszy przed dniem 1 lutego 2008 r. i który został przywieziony i zarejestrowany w Niderlandach w 2010 r., są pojazdami, które znajdują się już na niderlandzkim rynku i które mają cechy charakterystyczne najbardziej zbliżone do odnośnego rzeczonoego pojazdu.

- 2) Artykuł 110 TFUE powinien być interpretowany w ten sposób, iż sprzeciwia się on opłacie takiej jak opłata od samochodów osobowych i motocykli („belasting personenauto's en motorrijwielen”) obowiązująca w 2010 r., jeżeli i w zakresie w jakim kwota tej opłaty nakładana na przywożone używane pojazdy przy okazji ich rejestracji w Niderlandach przekraczała najniższą kwotę rezydualną tej opłaty zawartą w wartości podobnych używanych pojazdów zarejestrowanych już w tym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Actavis Group PTC EHF, Actavis UK Ltd przeciwko Sanofi

(Sprawa C-443/12) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania tego świadectwa — Kolejne wprowadzenie do obrotu dwóch produktów leczniczych zawierających częściowo lub całkowicie ten sam składnik aktywny — Mieszanina aktywnych składników, z których jeden znajdował się już w obrocie jako produkt leczniczy zawierający jeden tylko składnik aktywny — Możliwość uzyskania więcej niż jednego świadectwa ochronnego na podstawie jednego patentu i dwóch pozwoleń na dopuszczenie do obrotu)

(2014/C 52/30)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Actavis Group PTC EHF, Actavis UK Ltd

Strona pozwana: Sanofi

przy udziale: Sanofi Pharma Bristol-Myers Squibb SNC

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 3 lit. a) i c) rozporządzenia nr 469/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s.1) — Warunki uzyskania dodatkowego świadectwa ochronnego — Pojęcie produktu chronionego patentem podstawowym pozostającym w mocy — Kryteria — Możliwość uzyskania świadectwa dla każdego produktu leczniczego, w przypadku gdy ochroną z patentu objętych jest kilka produktów leczniczych

Sentencja

W okolicznościach takich jak te występujące w postępowaniu głównym, gdzie na podstawie patentu chroniącego innowacyjny składnik aktywny i pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego zawierającego wyłącznie ten składnik aktywny uprawniony z patentu otrzymał już dla tego składnika aktywnego dodatkowe świadectwo ochronne pozwalające mu na sprzeciwienie się wykorzystywaniu tego składnika aktywnego samodzielnie lub w połączeniu z innymi składnikami aktywnymi, art. 3 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by na podstawie tego samego patentu, jednak w oparciu o późniejsze pozwolenie na dopuszczenie do obrotu innego produktu leczniczego zawierającego wspomniany składnik aktywny w połączeniu z innym składnikiem aktywnym, który jako taki nie był chroniony wspomnianym patentem, uprawniony z tego samego patentu uzyskał drugie dodatkowe świadectwo ochronne dotyczące tej mieszaniny składników aktywnych.

(¹) Dz.U. C 389 z 15.12.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Rivella International AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas

(Sprawa C-445/12 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „BASKAYA” — Sprzeciw — Konwencja dwustronna — Terytorium państwa trzeciego — Pojęcie rzeczywistego używania)

(2014/C 52/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Rivella International AG (przedstawiciel: C. Spintig, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie T-170/11 Rivella International przeciwko OHIM — Baskaya di Baskaya Alim (BASKAYA), na mocy którego Sąd oddalił skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 stycznia 2011 r. dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Rivella International AG a Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku oznaczenia graficznego zawierającego element słowny „BASKAYA” i wcześniejszego graficznego międzynarodowego znaku towarowego zawierającego element słowny „Pas-saia” — Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1) — Błędna ocena rozpostrzenia sprzeciwu

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Rivella International AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Krefeld — Niemcy) — Nipponkoa Insurance Co (Europe) Ltd przeciwko Inter-Zuid Transport BV

(Sprawa C-452/12) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuły 27, 33 i 71 — Zawisłość sporu — Uznawanie i wykonywanie orzeczeń — Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) — Artykuł 31 ust. 2 — Reguły odnoszące się do zbiegu przepisów — Powództwo regresowe — Powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa — Wyrok ustalający nieistnienie stosunku prawnego lub prawa)

(2014/C 52/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Krefeld

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NIPPONKOA Insurance Co (Europe) Ltd

Strona pozwana: Inter-Zuid Transport BV

przy udziale: DTC Surhuisterveen BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Krefeld — Wykładnia art. 27 i 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Bruksela I) (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Relacja z Konwencją o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) — Reguły odnoszące się do zbiegu przepisów — Zawisłość sporu — Obowiązek interpretowania art. 31 ust. 2 CMR w świetle art. 27 rozporządzenia Bruksela I — Relacja między powództwem odszkodowawczym nadawcy lub adresata a powództwem o ustalenie wniesionym przez przewoźnika zmierzającym do stwierdzenia, że nie odpowiada on za szkody lub — jeżeli odpowiada — to tylko do pewnej kwoty maksymalnej („powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa”)

Sentencja

- 1) Artykuł 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wykładni konwencji międzynarodowej w sposób, który nie zapewnia na warunkach co najmniej równie korzystnych jak te przewidziane przez to rozporządzenie poszanowania celów i zasad leżących u podstaw wspomnianego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 71 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wykładni art. 31 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów, sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 r., zmienionej protokołem sporządzonym w Genewie w dniu 5 lipca 1978 r., zgodnie z którą powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa lub wyrok ustalający nieistnienie stosunku prawnego lub prawa w jednym państwie członkowskim nie dotyczy tego samego roszczenia co powództwo regresowe wytoczone z tytułu tej samej szkody między tymi samymi stronami lub ich następcami prawnymi w innym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's Gravenhage — Niderlandy) — Georgetown University przeciwko Octrooicentrum Nederland, działającemu pod nazwą NL Octrooicentrum

(Sprawa C-484/12) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania świadectwa — Możliwość uzyskania kilku dodatkowych świadectw ochronnych w odniesieniu do tego samego patentu)

(2014/C 52/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank 's Gravenhage

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georgetown University

Strona pozwana: Octrooicentrum Nederland, działające pod nazwą NL Octrooicentrum

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy — Wykładnia art. 3 lit. c) i art. 14 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego

dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1) — Warunki uzyskania świadectwa — Ważny patent podstawowy obejmujący wiele produktów — Uprawnienie do świadectwa dla każdego produktu

Sentencja

W okolicznościach takich jak okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, w których w oparciu o patent podstawowy i zezwolenie na obrót produktem leczniczym składającym się z mieszaniny kilku składników aktywnych uprawniony z patentu uzyskał już dodatkowe świadectwo ochronne na tę mieszaninę składników aktywnych, chronioną przez ten patent w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, wykładni art. 3 lit. c) tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by uprawniony z patentu uzyskał również dodatkowe świadectwo ochronne na jeden z tych składników aktywnych, który sam jest również jako taki chroniony przez wspomniany patent.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko The Bridport and West Dorset Golf Club Limited

(Sprawa C-495/12) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 132 ust. 1 lit. m) — Świadczenie usług posiadających ścisły związek z uprawianiem sportu — Dostęp do pola golfowego — Gracze niebędący członkami klubu golfowego uiszczający opłaty za korzystanie z pola golfowego („green fee”) — Wyłączenie zwolnienia — Artykuł 133 akapit pierwszy lit. d) — Artykuł 134 lit. b) — Dochód dodatkowy)

(2014/C 52/34)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: The Bridport and West Dorset Golf Club Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo — Wykładnia art. 132 ust. 1 lit. m), art. 133 lit. d) i art. 134 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia — Świadczenie usług posiadających ścisły związek z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Sprzedaż przez organizację nienastawioną na osiąganie zysku praw do korzystania z pola golfowego w danym okresie w celu uprawiania tego sportu

Sentencja

- 1) Artykuł 134 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie wyłącza on ze zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. m) tej dyrektywy świadczenia usług polegającego na przyznaniu przez organizację nienastawioną na osiąganie zysku, która zarządza polem golfowym i posiada strukturę członkowską, prawa do korzystania z tego pola golfowego graczom niebędącym członkami tej organizacji.
- 2) Artykuł 133 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwu członkowskim, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, na wyłączenie ze zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. m) teŹ dyrektywy świadczenia usług polegających na przyznaniu prawa do korzystania z pola golfowego zarządzanego przez organizację nienastawioną na osiąganie zysku, która posiada strukturę członkowską, w przypadku gdy usługa ta jest świadczona na rzecz graczy niebędących członkami wspomnianej organizacji.

(¹) Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria — Węgry) — BDV Hungary Trading Kft. (w stanie likwidacji) przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-563/12) (¹)

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 146 — Zwolnienia w eksporcie — Artykuł 131 — Warunki ustanawiane przez państwa członkowskie — Przepisy krajowe wymagające, by towar przeznaczony na eksport opuścił obszar celný Unii Europejskiej w sztywnym terminie 90 dni od dostawy)

(2014/C 52/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BDV Hungary Trading Kft. (w stanie likwidacji)

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Kúria — Wykładnia art. 15 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) i art. 131, 146 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia w eksporcie — Spółka prowadząca działalność w zakresie produkcji i sprzedaży konserw spożywczych, sprzedająca wyroby przeznaczone do sprzedaży przez nabywcę w państwach trzecich — Uregulowania krajowe uzależniające prawo do zwolnienia z podatku VAT sprzedaży towarów na eksport poza terytorium Unii od warunku, by termin upływający od sprzedaży do dnia wywozu towarów z terytorium krajowego nie przekraczał 90 dni.

Sentencja

- 1) Artykuł 146 ust. 1 i art. 131 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one istnieniu uregulowań krajowych, zgodnie z którymi w ramach dostawy na eksport towary przeznaczone na eksport poza Unię Europejską muszą opuścić terytorium Unii Europejskiej w sztywnym terminie wynoszącym trzy miesiące lub 90 dni następujących po dniu dostawy, jeżeli samo przekroczenie tego terminu skutkuje ostatecznym pozbawieniem podatnika prawa do zwolnienia tej dostawy z podatku.

(¹) Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. — Koninklijke Wegenbouw Stevin BV przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-586/12 P) (¹)

(Odwołanie — Porozumienia — Niderlandzki rynek bitumu drogowego — Określenie ceny brutto za bitum drogowy — Określenie obniżki ceny dla przedsiębiorstw budujących drogi — Dowód — Zasada równego traktowania — Nieograniczone prawo orzekania — Proporcjonalność grzywny — Kontrola Trybunału)

(2014/C 52/36)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Koninklijke Wegenbouw Stevin BV (przedstawiciel: E. Pijnacker Hordijk, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-357/06 Koninklijke Wegenbouw Stevin przeciwko Komisji, na mocy którego Sąd oddalił skargę, mającą za przedmiot, tytułem żądania głównego, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 4090 wersja ostateczna z dnia 13 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] [sprawa COMP/F/38.456 — Asphalt (Niderlandy)] w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej oraz, tytułem żądania ewentualnego, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na nią w tej decyzji

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Koninklijke Wegenbouw Stevin BV zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 listopada 2013 r. — TeamBank AG Nürnberg przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Fercredit Servizi Finanziari SpA

(Sprawa C-524/12) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy f@ir/email Credit — Sprzeciw właściciela graficznego wspólnotowego znaku towarowego FERCREDIT — Odmowa rejestracji)

(2014/C 52/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TeamBank AG Nürnberg (przedstawiciel: D. Terheggen, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Fercredit Servizi Finanziari SpA (przedstawiciele: G. Petrocchi, A. Masetti Zannini de Concina i R. Cartella, avvocati)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 19 września 2012 r. w sprawie T-220/11 TeamBank przeciwko OHIM — Fercredit Servizi Finanziari, na mocy którego Sąd oddalił skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 lutego 2011 r. (sprawa R 719/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fercredit Servizi Finanziari SpA a TeamBank AG Nürnberg — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b)

rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku oznaczenia graficznego zawierającego element słowny „f@ir Credit” i wcześniejszego graficznego międzynarodowego znaku towarowego zawierającego element słowny „FERCREDIT”.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części odrzucone i w pozostałym zakresie oddalone.*
- 2) *TeamBank AG Nürnberg zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 grudnia 2013 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-534/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Skarga o wznowienie postępowania — Postanowienie Sądu Unii Europejskiej stwierdzające niedopuszczalność skargi — Zatrudnienie — Przeniesienie z urzędu z delegatury w Luandzie (Angola) do Brukseli (Belgia) — Decyzja w sprawie spakowania i przeprowadzki mienia osobistego skarżącego pod jego nieobecność — Skutki późniejszego wyroku Sądu)

(2014/C 52/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) z dnia 11 września 2012 r. w sprawie T-241/03 REV Marcuccio przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie postanowienia Sądu z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie T-241/03 Marcuccio przeciwko Komisji — Naruszenie art. 64 § 4 akapit pierwszy i art. 127 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem — Naruszenie art. 44 akapit 1 i 2 statutu Trybunału — Naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Luigi Marcuccio zostaje obciążony kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Aosta — Włochy) — Rocco Papalia przeciwko Comune di Aosta

(Sprawa C-50/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Sektor publiczny — Kolejne umowy — Nadużycie — Naprawienie szkody — Warunki odszkodowania w wypadku niezgodnego z prawem ustanowienia terminu zakończenia umowy o pracę — Zasady równowagi i skuteczności)

(2014/C 52/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Aosta

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rocco Papalia

Strona pozwana: Comune di Aosta

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Aosta — Interpretacja klauzuli 5 dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Organy administracji publicznej — Odszkodowanie w wypadku niezgodnego z prawem ustanowienia terminu zakończenia umowy o pracę — Warunki — Dowód poniesionej szkody — Konieczność wykazania rezygnacji z lepszych ofert pracy

Sentencja

Porozumienie ramowe sprawie pracy na czas określony zawarte w dniu 18 marca 1999 r., które znajduje się w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przewidzianym w przepisach krajowych środkiem takim jak w postępowaniu głównym, które w wypadku nadużywania przez publicznego pracodawcę kolejnych umów o pracę na czas określony przewidują jedynie prawo do uzyskania przez danego pracownika naprawienia poniesionej według niego z tego powodu szkody, z wyłączeniem jakiegokolwiek przekształcenia stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na czas nieokreślony, w sytuacji gdy prawo do wspomnianego naprawienia szkody jest uzależnione od obowiązku przedstawienia przez owego pracownika dowodu, iż musiał zrezygnować z lepszych sposobności zatrudnienia, jeżeli skutkiem tego obowiązku jest praktyczne uniemożliwienie lub nadmierne utrudnienie wykonywania przez rzeczonego pracownika praw przyznanych mu przez prawo Unii.

Do sądu odsyłającego należy ocena w jakim zakresie przepisy prawa krajowego ustanawiające sankcje za nadużywanie przez organy administracji publicznej kolejnych umów lub stosunków pracy na czas określony są zgodne z powyższymi zasadami

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. — Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Jacson of Scandinavia AB

(Sprawa C-159/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Słowny znak towarowy JACKSON SHOES — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku złożony przez uprawnionego do krajowej nazwy handlowej Jacson of Scandinavia AB — Unieważnienie prawa do znaku — Oczwista niedopuszczalność)

(2014/C 52/40)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda^a (przedstawiciel: A.J. Rodrigues, advogado)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Guimarães i G. Schneider, pełnomocnicy), Jacson of Scandinavia AB

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie T-474/09 Fercal — Consultadoria e Serviços przeciwko OHIM — Jacson of Scandinavia, na mocy którego Sąd oddalił skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1253/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Jacson of Scandinavia AB et Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Fercal — Consultadoria e Serviços Lda zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 7 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal di Cagliari — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Sergio Alfonso Lorrai

(Sprawa C-224/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Prawa podstawowe — Przewlekłość postępowania karnego — Zawieszenie postępowania karnego na czas nieokreślony w przypadku choroby oskarżonego powodującej jego niezdolność do świadomego udziału w postępowaniu — Nieuleczalna choroba oskarżonego — Brak wprowadzenie w życie prawa Unii — Oczwisty brak właściwości Trybunału)

(2014/C 52/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunal di Cagliari

Strony w krajowym postępowaniu karnym

Sergio Alfonso Lorrai

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal di Cagliari — Wykładnia art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z art. 6 TUE — Przewlekłość postępowania karnego — Przepisy krajowe przewidujące obowiązek zawieszenia postępowania karnego na czas nieokreślony w przypadku choroby oskarżonego powodującej jego niezdolność do świadomego udziału w postępowaniu — Obowiązek poddania oskarżonego okresowej kontroli — Nieuleczalna choroba oskarżonego

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane do niego przez Tribunale di Cagliari (Włochy).

(¹) Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria — Włochy) — Umbra Packaging srl przeciwko Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia

(Sprawa C-355/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Regulamin postępowania — Artykuł 53 § 2 i art. 99 — Odpowiedź na pytanie prejudycjalne, którą można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa — Wniosek oczywiście niedopuszczalny — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) — Artykuł 3 — Nałożenie opłaty z tytułu zezwolenia rządowego w przypadku umowy abonamentu telefonicznego — Brak stosowania opłaty w przypadku karty telefonicznej prepaid — Artykuł 102 TFUE)

(2014/C 52/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Umbra Packaging srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria — Wykładnia

art. 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) i art. 102 TFUE — Krajowe przepisy nakładające opłatę na operatorów telefonii komórkowej — Nałożenie opłaty z tytułu zezwolenia rządowego w przypadku umowy abonamentu telefonicznego — Brak stosowania opłaty w przypadku karty telefonicznej prepaid

Sentencja

Artykuł 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie krajowym uregulowaniom takim jak przepis dotyczący opłaty z tytułu działalności wykonywanej w ramach koncesji rządowej.

(¹) Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 3 czerwca 2013 r. — Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Centrul Județean Timiș przeciwko Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi a Județului Timiș

(Sprawa C-304/13)

(2014/C 52/43)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Centrul Județean Timiș

Strona pozwana: Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi a Județului Timiș

Przy udziale: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (¹), a w szczególności jego art. 115 i 135, stoją na przeszkodzie temu, by państwo uzależniło przyznanie premii rolnikowi od spełnienia dodatkowych, nieprzewidzianych w tym rozporządzeniu warunków, a w szczególności

spełnienia wymogu, aby ten rolnik „nie miał w chwili złożenia wniosku o wypłatę premii wymagalnych długów wobec budżetu państwa lub budżetu lokalnego”?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Verona (Włochy) w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Shamim Tahir przeciwko Ministero dell'Interno i Questura di Verona

(Sprawa C-469/13)

(2014/C 52/44)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Verona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Shamim Tahir

Strona pozwana: Ministero dell'Interno, Questura di Verona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/109 (¹) należy interpretować w ten sposób, że warunek legalnego, nieprzerwanego i trwającego pięć lat pobytu w państwie członkowskim, ustanowiony w art. 4 ust. 1 dyrektywy, którego spełnienie musi być wykazane przy składaniu wniosku o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego, może znajdować zastosowanie także do osoby innej niż składająca wniosek, i która jest z nią związana stosunkiem rodzinnym, w myśl art. 2 lit. e) dyrektywy;
- 2) Czy art. 13 zdanie pierwsze dyrektywy 2003/109, należy interpretować w ten sposób, że warunek pozwalający na rozszerzenie przesłanki obejmującej legalny, nieprzerwany i trwający pięć lat pobyt w danym państwie osoby, która nabyła już status rezydenta długoterminowego, ustanowionej w art. 4 ust. 1 tej samej dyrektywy na — określonych w art. 2 lit. e) dyrektywy — członków rodziny tej osoby niezależnie od czasu trwania pobytu tychże członków rodziny na terytorium państwa członkowskiego, w którym składany jest wniosek stanowi korzystniejszy warunek,

zgodnie z którym państwa członkowskie mogą wydawać zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE ze stałym lub nieograniczonym okresem ważności.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 6 listopada 2013 r. — Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze przeciwko Data Medical Service srl

(Sprawa C-568/13)

(2014/C 52/45)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze

Strona pozwana: Data Medical Service srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 dyrektywy 50/1992 (¹), analizowany również w świetle późniejszego art. 1 ust. 8 dyrektywy 18/2004 (²), stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które były interpretowane w ten sposób, że wykluczają uczestnictwo w przetargach strony wnoszącej odwołanie w niniejszym postępowaniu, jako placówki szpitalnej o charakterze publicznego podmiotu gospodarczego?
- 2) Czy prawo Unii Europejskiej w zakresie zamówień publicznych — w szczególności ogólne zasady wolnej konkurencji, niedyskryminacji, proporcjonalności — stoi na przeszkodzie przepisom krajowym zezwalającym na to, by podmiot taki jak wnosząca odwołanie placówka szpitalna, która korzysta regularnie z zasobów publicznych i której bezpośrednio udzielono zamówienia na świadczenie publicznej usługi zdrowotnej, czerpała korzyść z tej sytuacji przewagi nad konkurencją, mającej decydujące znaczenie przy porównaniu konkurencyjności z innymi podmiotami gospodarczymi — o czym świadczy wysokość zaoferowanej obniżki — bez jednoczesnego wprowadzenia środków korygujących, mających na celu uniknięcie podobnego efektu zakłócającego konkurencję?

(¹) Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).

(²) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 listopada 2013 r. — Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ministero dello Sviluppo Economico przeciwko Ediltecnica SpA

(Sprawa C-592/13)

(2014/C 52/46)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ministero dello Sviluppo Economico

Druga strona postępowania: Ediltecnica SpA.

Pytania prejudycjalne

Czy zasady Unii Europejskiej w zakresie ochrony środowiska przewidziane w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie 2004/35/WE⁽¹⁾ z dnia 21 kwietnia 2004 r. (art. 1 i art. 8 ust. 3; motywy trzynasty i dwudziesty czwarty) — w szczególności zasada „zanieczyszczający płaci”, zasada ostrożności, zasada podejmowania działania zapobiegawczego, zasada naprawiania w pierwszym rzędzie u źródła szkód wyrządzonych środowisku — stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 244, 245, 253 decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] z dnia 3 kwietnia 2006 r., nr 152, które, w przypadku stwierdzonego skażenia danego terenu i niemożliwości zidentyfikowania podmiotu odpowiedzialnego za skażenie lub niemożliwości wyegzekwowania od tego podmiotu działań zaradczych, nie pozwalają organowi administracyjnemu na nałożenie obowiązku realizacji nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa oraz działań rekultywacyjnych na właściciela, który nie jest odpowiedzialny za zanieczyszczenie, przewidując, obciążenie tego ostatniego jedynie odpowiedzialnością majątkową ograniczoną do wartości terenu po wykonaniu czynności rekultywacyjnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Matera (Włochy) w dniu 21 listopada 2013 r. — Intelcom Service Ltd przeciwko Vincenzo Mario Marvulli

(Sprawa C-600/13)

(2014/C 52/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Matera

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Intelcom Service Ltd

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Vincenzo Mario Marvulli

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy włoska ustawa nr 89/1913 o notariacie przewiduje w art. 51 i nast., również w związku także z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego, sytuację rzeczywistego monopolu na świadczenie usług przysługującego notariuszom w odniesieniu do sporządzania i poświadczania aktów zakupu i sprzedaży nieruchomości we Włoszech, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z postanowieniami i zasadami traktatów Unii Europejskiej (art. 49 TUE) przewidującymi swobodny przepływ usług w obrębie państw członkowskich Unii, a w szczególności z dyrektywą 2006/123/WE⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2006 r. (tak zwaną „dyrektywą Bolkesteina”), wprowadzoną we Włoszech na podstawie dekretu ustawodawczego z dnia 26 marca 2010 r. opublikowanego w Gazzetta Ufficiale nr 94 z dnia 23 kwietnia 2010 r.?
- 2) Czy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostrzega też inną niezgodność ustawy nr 89/1913 o notariacie, również w związku z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego z postanowieniami TUE przewidującymi zakaz monopolu na świadczenie usług (art. 53 TUE i art. 37 TUE)?
- 3) Czy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostrzega też następną niezgodność ustawy nr 89/1913 o notariacie, również w związku z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego, z postanowieniami prawa Unii Europejskiej zakazującymi tzw. środków o skutku równoważnym, o których mowa w art. 28 i 29 TWE, obecnie, w następstwie zmian wprowadzonych traktatem z Lizbony, art. 34 i 35 TFUE; takie postanowienia prawne są zakazane przez traktat, ponieważ stawiają obywateli niektórych państw członkowskich w niekorzystnej sytuacji w porównaniu do obywateli innych państw członkowskich, jeśli chodzi o dostęp do świadczonych im usług?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-375/10 Hansa Metallwerke AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Hansa Metallwerke i in.

(Sprawa C-611/13 P)

(2014/C 52/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium, Hansa Austria GmbH (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Hellmann i S. Cappellari)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

I. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-375/10 Hansa Metallwerke AG i in. przeciwko Komisji i definitywne rozstrzygnięcie sporu w następujący sposób:

- 1) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r., doręczonej wnoszącym odwołanie w dniu 30 czerwca 2010 r., dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne), w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie,

posiłkowo,

obniżenie kwoty grzywny.

- 2) Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

II. W dalszej kolejności, także posiłkowo,

uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą przede wszystkim, że Sąd naruszył uznaną w prawie Unii zasadę indywidualizacji kar i sankcji. W szczególności podnoszą one, że Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, iż wprowadzona w 2006 r. zmiana wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien poskutkowała radykalną zmianą ogólnej metody obliczania, zwłaszcza w odniesieniu do przedsiębiorstw oferujących ograniczony asortyment produktów. W konsekwencji zastosowania tego błędnego pod względem prawnym podejścia Sąd nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli sądowej w odniesieniu do kwestii ustalania grzywien przez drugą stronę postępowania, względnie przeprowadził tę kontrolę w błędny pod względem prawnym sposób.

Następnie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd nie uzasadnił wystarczająco swych rozważań dotyczących zasady indywidualizacji kar. W szczególności, zdaniem wnoszących odwołanie, Sąd nie wziął w żaden sposób pod uwagę mającego w tym kontekście znaczenie wyroku ósmej izby Sądu w sprawie T-211/08 ⁽¹⁾, ani oczywiście zmiany stanowiska Komisji w wydanej przez nią decyzji w sprawie COMP/39452, mimo że wnoszące odwołanie przedstawiły na rozprawie obszerne wywody w tym zakresie.

Wnoszące odwołanie utrzymują wreszcie, że doszło do naruszenia uznanej w prawie Unii zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Oceniając postępowanie Komisji, która — wbrew złożonym w postępowaniu administracyjnym zapowiedziom — w decyzji nie przyznała obniżki grzywny, Sąd nie wziął

pod uwagę nadrzędnego znaczenia, jakie należy nadać lojalnej współpracy z Komisją na podstawie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie Putters International przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3729.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Keramag Keramische Werke AG i in., Sanitec Europe Oy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-613/13 P)

(2014/C 52/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Keramag Keramische Werke AG i in., Sanitec Europe Oy

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność art. 1 spornej decyzji w odniesieniu do wydarzeń w ramach AFICS oraz odpowiedzialności za te wydarzenia spółek Allia SAS, Produits Céramique de Touraine SA i Sanitec;

— uchylenie w całości pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku;

— w wypadku wydania przez Trybunał ostatecznego wyroku, oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności również w zakresie, w jakim dotyczy ona wydarzeń w ramach AFICS oraz przywrócenie grzywien nałożonych na spółki Allia SAS, Produits Céramique de Touraine SA i Sanitec; oraz, w każdym razie,

— obciążenie skarżących w pierwszej instancji (obecnie drugiej strony postępowania) kosztami niniejszego odwołania oraz — o ile Trybunał wyda ostateczny wyrok w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności — także kosztami tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: niewypełnienie obowiązku uzasadnienia oraz naruszenie zasad postępowania dowodowego. Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie zbadał kilku istotnych dowodów i że zastosował zbyt rygorystyczne wymogi oceny dowodów, które zostały przezeń zbadane.

Zarzut drugi: wewnętrzna sprzeczność rozumowania. Według wnoszącej odwołanie przedstawiona w wyroku ocena dowodów stoi w bezpośredniej sprzeczności z oceną, którą Sąd przedstawił w trzech innych wydanych w tym samym dniu wyrokach odnoszących się do tej samej decyzji i tych samych okoliczności faktycznych.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-408/10, Roca Sanitario, S.A. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Roca Sanitario, S.A.

(Sprawa C-636/13 P)

(2014/C 52/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Roca Sanitario, S.A. (przedstawiciel: adwokat J. Folguera Crespo)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uwzględnienie argumentów przedstawionych przez Rocę Sanitario, S.A. w niniejszym odwołaniu
- częściowe uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-408/10 i w konsekwencji
- uwzględnienie żądań podniesionych przez Rocę Sanitario, S.A. poprzez obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nią solidarnie z jej spółkami zależnymi Roca France i Laufen Austria;
- Tytułem żądania ewentualnego, ze względu na to że Roca Sanitario nie uczestniczyła bezpośrednio w stwierdzonym naruszeniu i że jej odpowiedzialność wynika jedynie z odpowiedzialności, jaką przypisuje się zachowaniu jej spółek zależnych, w przypadku gdyby Trybunał wydał orzeczenie w równoległych odwołaniach, które zamierzają wnieść Laufen Austria i Roca France od wyroków Sądu wydanych w dniu 16 września 2013 r. w sprawach T-411/10 i T-412/10 i gdyby obniżył kwotę nałożonej na te spółki zależne grzywny, za której zapłatę Roca Sanitario odpowiada solidarnie, zastosowanie do Roki Sanitario równoważnej obniżki kwoty grzywny zgodnie z zasadami ustalonymi w pkt 203 wyroku.
- Obciążenie Komisji poniesionymi przez Rocę Sanitario kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania w sprawie T-408/10 w odniesieniu do tych samych zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Zarzut pierwszy** oparty na błędzie w zastosowaniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾ i zasad proporcjonalności i

odpowiedzialności indywidualnej związanym z grzywną nałożoną solidarnie na Rocę Sanitario, S.A. z jej spółką zależną Laufen Austria, AG.

- 2) **Zarzut drugi** oparty na naruszeniu prawa przy stosowaniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, naruszeniu zasad równego traktowania, proporcjonalności, obowiązku uzasadnienia i uzasadnionych oczekiwań w zastosowaniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE], Dz.U. L 1, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006 C 210, s. 2.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-411/10, Laufen Austria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Laufen Austria AG

(Sprawa C-637/13 P)

(2014/C 52/51)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Laufen Austria AG (przedstawiciel: adwokat E. Navarro Varona)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uwzględnienie argumentów przedstawionych przez Laufena Austria AG w niniejszym odwołaniu.
- Częściowe uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-411/10.
- Uwzględnienie żądań przedstawionych przez Laufena Austria AG i obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny.
- Obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Laufena Austria AG w niniejszym postępowaniu oraz kosztami poniesionymi w sprawie T-411/10 w zakresie, w jakim dotyczy to tych samych zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Zarzut pierwszy** oparty na błędnym zastosowaniu art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾ i zasad proporcjonalności i indywidualnej odpowiedzialności w odniesieniu do kwoty grzywny nałożonej indywidualnie na Laufena Austria, AG za rzekomo popełnione naruszenie przed jej nabyciem przez Rocę Sanitario, S.A.

- 2) **Zarzut drugi** oparty na naruszeniu prawa w stosowaniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, naruszeniu zasad równego traktowania, proporcjonalności, obowiązku uzasadnienia i uzasadnionych oczekiwań w stosowaniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. L 1, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-412/10, Roca przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Roca

(Sprawa C-638/13 P)

(2014/C 52/52)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Roca (przedstawiciel: adwokat P. Vidal Martínez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uwzględnienie argumentów przedstawionych przez Rocę w niniejszym odwołaniu.
- Częściowe uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-412/10.
- Uwzględnienie żądań przedstawionych przez Rocę i obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny.
- Obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Rocę w niniejszym postępowaniu oraz kosztami poniesionymi w sprawie T-412/10 w zakresie, w jakim dotyczy to tych samych zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Zarzut pierwszy** oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, zasad niedyskryminacji i równego traktowania w odniesieniu do oceny mniejszej wagi naruszenia Roki związanej z mniejszą gamą produktów, których dotyczy naruszenie i przeinaczeniu okoliczności faktycznych uznanych za ustalone w decyzji.
- 2) **Zarzut drugi** oparty na naruszeniu prawa w stosowaniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, naruszeniu zasad równego traktowania i uzasadnionych oczekiwań w stosowaniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2013 r. w sprawie T-540/11, Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Melkveebedrijf Overenk BV i in.

(Sprawa C-643/13 P)

(2014/C 52/53)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Melkveebedrijf Overenk BV, Maatschap Veehouderij Kwakernaak, Mulders Agro vof, Melkveebedrijf Engelen vof, Melkveebedrijf De Peel BV, M.H.H.M. Moonen (przedstawiciele: P. E. Mazel i A. van Beelen, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowienie należy uchylić z powodu wad procesowych, przez które naruszone zostały interesy skarżących, oraz z powodu naruszenia prawa Unii przez Sąd.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 2 października 2013 r. w sprawie T-285/12 The Cartoon Network, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 13 grudnia 2013 r. przez The Cartoon Network, Inc.

(Sprawa C-670/13 P)

(2014/C 52/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Cartoon Network, Inc. (przedstawiciel: I. Starr, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Boomerang TV, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; lub tytułem żądania ewentualnego,
- uchylenie zaskarżonego wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi w związku z tym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

1) **Naruszenie art. 36 i 53 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „statutem”)**

Artykuły 36 i 53 statutu stanowią, że Sąd jest zobowiązany do przedstawiania uzasadnienia wyroków. Wydając wyrok stanowiący przedmiot odwołania Sąd naruszył prawo, ponieważ nie przedstawił uzasadnienia wyprowadzonego wniosku, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści.

2) **Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady 207/2009/WE⁽¹⁾: przeinaczenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców**

2.1. Sąd naruszył prawo wyprowadzając wniosek, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści i że ów krąg odbiorców był taki sam w przypadku usług objętych wspólnotowym znakiem towarowym interwenienta i usług objętych zgłoszonym wspólnotowym znakiem towarowym, ponieważ ów wniosek oparty jest na przedstawionych Sądowi przeinaczonych okolicznościach faktycznych. Sąd i Izba Odwoławcza powinni byli ograniczyć swą analizę do określenia usług stanowiących przedmiot zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

2.2. Tytułem żądania ewentualnego, zakładając, że Sąd słusznie orzekł, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści, zarówno w przypadku zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego jak i wspólnotowego znaku towarowego interwenienta, Sąd powinien był orzec, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd w przypadku zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego oraz wspólnotowego znaku towarowego interwenienta z uwagi na podwyższony poziom uwagi właściwych profesjonalistów.

3) **Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009/WE: przeinaczenie okoliczności faktycznych: podobieństwo usług i naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009/WE**

Sąd naruszył prawo wyprowadzając wniosek, że usługi objęte zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego wykazują podobieństwo do usług chronionych wspólnotowym znakiem towarowym interwenienta, mając na uwadze, między innymi, ich odpowiedni charakter, przeznaczenie, końcowych użytkowników i właściwy krąg odbiorców. Ponadto Sąd i Izba Odwoławcza naruszyły prawo podnosząc z urzędu niektóre okoliczności faktyczne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-677/13)

(2014/C 52/55)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i E. Sanfrutos Cano)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka:

— nie podejmując działań koniecznych do zapewnienia, że a) gospodarowanie odpadami na składowisku w Kiato jest prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska oraz że b) zakazane jest porzucanie odpadów, składowania ich w miejscach do tego nieprzeznaczonych lub niekontrolowane gospodarowanie nimi na tym składowisku,

— tolerując działanie tego składowiska odpadów bez zatwierdzonych wymogów środowiskowych i bez ważnego zezwolenia, które byłyby zgodne z warunkami i treścią wymogów dotyczących wydania takiego zezwolenia, a w konsekwencji nie zapewniając, że na składowisku składowane są jedynie odpady przetworzone, bez możliwości wykazania przez posiadacza odpadów lub podmiot zajmujący się składowiskiem, przed dostawą albo w czasie dostawy, że dane odpady mogą zostać przyjęte na składowisko, zgodnie z kryteriami ustalonymi w zezwoleniu, i że spełniają wymogi przyjęcia określone w załączniku II,

— nie zapewniając, że procedury kontroli i nadzoru na każdym etapie działania składowiska spełniają minimalne wymogi prawne,

uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 13, 23 i 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE⁽¹⁾, a także art. 6 lit. a), art. 8, art. 9 lit. a), b) i c), art. 11 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Władze greckie tolerowały działanie składowiska odpadów w Kiato bez zatwierdzonych wymogów środowiskowych i bez właściwego zezwolenia (z naruszeniem art. 23 dyrektywy 2008/98/WE i art. 8, w szczególności lit. a) oraz art. 9 lit. a), b) i c) dyrektywy 1999/31/WE). Ze względu na brak zezwolenia Republika Grecka nie jest w stanie spełnić zobowiązań wynikających z art. 6 lit. a) i art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 1999/31/WE.

- 2) Kontrole przeprowadzone w dniach 24 października 2007 r., 3 listopada 2011 r. i 31 lipca 2012 r. ujawniły istotne problemy związane z niewłaściwym działaniem składowiska odpadów w Kiato i wypełnienie obiektu. Dochodzi zatem do naruszenia art. 13 i 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE oraz art. 8, 9 i 12 dyrektywy 1999/31/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z dnia 22 listopada 2008 r., s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z dnia 16 lipca 1999 r., s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-679/13)

(2014/C 52/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE z dnia 7 października 2013 r. w sprawie poddania 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE do chwili zastąpienia tej decyzji nowym aktem przyjętym w należytej formie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament Europejski przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następujących podstaw prawnych: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽²⁾ oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Parlament wnioskuje z tego, że Rada odwołuje się w sposób dorozumiany do art. 34 ust. 2 lit. c) poprzednio obowiązującego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament powołuje się na dwa zarzuty na poparcie wniesione skargi o stwierdzenie nieważności.

W pierwszej kolejności, Parlament twierdzi, że podstawa prawna jaką Rada przyjęła przy wydaniu swej decyzji [art. 34 ust. 2 lit. c)] UE została uchylona od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja nie może być oparta jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi wtórną podstawę prawną i jest zatem niezgodna z prawem.

W drugiej kolejności i uwzględniając powyższe Parlament uważa, że postępowanie prowadzące do wydania decyzji narusza istotne wymogi proceduralne. Po pierwsze, jeśli zastosowanie znajdowałby art. 34 ust. 2 lit. c) UE, należało zasięgnąć opinii Parlamentu przed przyjęciem zaskarżonej decyzji zgodnie

z art. 39 ust. 1 UE. Tymczasem, jak twierdzi Parlament, nie miało to miejsca. Po drugie, przyjmując, że zastosowanie znajdują przepisy zawarte w Traktacie z Lizbony, Parlament twierdzi, że w każdym razie powinien brać udział w procedurze ustawodawczej. Parlament podnosi bowiem, że jeśli poddanie 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli stanowi istotny element decyzji 2005/387/WSiSW, należałoby zastosować procedurę ustawodawczą opisaną w art. 83 ust. 1 TFUE, to znaczy zwykłą procedurę ustawodawczą. Jeśli natomiast uznaje się, że decyzja 2013/496/UE stanowi jednolity warunek wykonania decyzji 2005/387/WSiSW lub też środek uzupełniający lub zmieniający nieistotny element rzeczowej decyzji, wówczas należałoby zastosować procedurę przewidzianą w art. 290 i 291 TFUE w celu przyjęcia aktów wykonawczych lub aktów delegowanych. W każdym razie ponieważ Parlament nie brał udziału w przyjęciu zaskarżonej decyzji, decyzja ta została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Wreszcie w sytuacji gdyby Trybunał stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uznaje, że zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE należy utrzymać w mocy skutki zaskarżonej decyzji do chwili zastąpienia jej nowym aktem przyjętym w należytej formie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugalia) w dniu 23 grudnia 2013 r. — Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, i in. przeciwko Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)

(Sprawa C-683/13)

(2014/C 52/57)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho da Covilhã

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, Domingos Sequeira de Almeida, Luis Mesquita Soares Moutinho, Rui Teixeira Soares de Almeida, André de Carvalho e Sousa.

Strona pozwana: Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT).

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 2 dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że rejestr czasu pracy, to znaczy rejestr wskazujący w odniesieniu do każdego pracownika godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy, jak również przerw lub okresy spoczynku, które nie wliczane są do czasu pracy, jest objęty pojęciem danych osobowych?

- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy państwo portugalskie jest zobowiązane na podstawie art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE do ustanowienia środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem lub przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem, szczególnie wówczas, gdy przetwarzanie danych obejmuje transmisję danych w sieci?
- c) Ponownie, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzedzające pytanie, czy wówczas gdy państwo członkowskie nie przyjmie żadnego środka w celu wykonania art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE i jeżeli pracodawca odpowiedzialny za przetwarzanie tych danych przyjmie system ograniczonego dostępu do tych danych, który nie pozwala na automatyczny dostęp do tych danych dla organu krajowego uprawnionego do kontroli warunków pracy, zasada pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej powinna być interpretowana w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ukarać owego pracodawcy za takie zachowanie?
- d) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie poprzedzające, przy czym nie wykazano lub nie stwierdzono w konkretnym przypadku, iż informacja wynikająca z rejestru nie została zmieniona, proporcjonalny jest wymóg natychmiastowego udostępnienia rejestru, tak aby umożliwić powszechny dostęp wszystkich osób biorących udział w stosunku pracy?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2014 r. przez Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG

(Sprawa C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba z dnia 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12 w całości i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 r. (K(2011) 6393 wersja ostateczna);
- pomocniczo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego (¹) poprzez przyjęcie, że błąd niemieckich organów celnych był dla wnoszącej odwołanie rozpoznawalny. Stanowisko to jest błędne. Poszczególne przepisy są złożone i ich brzmienie jest niejasne i mylące. Potwierdza to w szczególności korespondencja pomiędzy ministerstwem federalnym a Komisją. Ponadto również czas trwania i zakres błędnej praktyki niemieckich organów celnych przemawiają przeciwko przyjęciu możliwości rozpoznania błędu przez wnoszącą odwołanie.

Po drugie Sąd naruszył art. 239 ust. 1 tiret 2 kodeksu celnego poprzez błędne przyjęcie oczywistego zaniedbania ze strony wnoszącej odwołanie.

Po trzecie, w odniesieniu do dwóch punktów Sąd w niewystarczający sposób uzasadnił swe orzeczenie, w związku z czym argumentacja leżąca u podstaw owego orzeczenia jest dla wnoszącej odwołanie niezrozumiała.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. L 302, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — BP Products North America przeciwko Radzie(Sprawa T-385/11) ⁽¹⁾

(Dumping — Subwencje — Przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych — Obejście — Artykuł 13 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 — Nieznaczenie zmodyfikowany produkt podobny — Pewność prawa — Nadużycie władzy — Oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji)

(2014/C 52/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BP Products North America, Inc. (Naperville, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo C. Farrar, solicitor, adwokaci H.-J. Prieß, B. Sachs i M. Schütte, następnie C. Farrar, H.-J. Prieß, M. Schütte i adwokat K. Arend)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele J.-P. Hix, pełnomocnik wspierany przez B. O'Connor, solicitor i adwokata S. Gubela)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy); i European Biodiesel Board (EBB) (pełnomocnicy: adwokaci O. Prost i M. S. Dibling)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności po pierwsze części rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 443/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończącego dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru (Dz.U. L 122, s. 1) oraz po drugie części rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 444/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończącego dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru (Dz.U. L 122, s. 12) w zakresie w jakim rozporządzenia te dotyczą skarżącej.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) BP Products North America Inc. pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i przez European Biodiesel Board (EBB).

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011**Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Aloe Vera of America przeciwko OHIM — Detimos (FOREVER)**(Sprawa T-528/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FOREVER — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy 4 EVER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009)

(2014/C 52/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aloe Vera of America, Inc. (Dallas, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci R. Niebel i F. Kerl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Detimos — Gestão Imobiliária, SA (Carregado, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat V. Cairés Soares)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 sierpnia 2011 r. (sprawa R 742/2010-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Diviril — Distribuidora de Viveres do Ribatejo, L^{da} a Aloe Vera of America, Inc.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Aloe Vera of America, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Detimos — Gestão Imobiliária, SA w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 362 z 10.12.2011.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2014 r. — Stols przeciwko Radzie**(Sprawa T-95/12 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2007 r. — Decyzja o nieawansowaniu zainteresowanego do grupy AST 11 — Porównanie osiągnięć — Kontrola oczywistego błędu w ocenie przez sąd)

(2014/C 52/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Willem Stols (Halsteren, Niderlandy) (przedstawiciele: S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz, avocats)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i A. Jensen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie F-51/08 RENV Stols przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Willem Stols pokrywa własne koszty postępowania jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej w ramach niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Investronica przeciwko OHIM — Olympus Imaging (MICRO)**(Sprawa T-149/12) ⁽¹⁾**

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MICRO — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy micro — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Kompetencja o charakterze reformatorycznym)

(2014/C 52/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Investronica, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Seijo Veiguela i J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Olympus Imaging Corp. (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: adwokat C. Opatz)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 stycznia 2012 r. (sprawa R 347/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Investronica, SA a Olympus Imaging Corp.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 31 stycznia 2012 r. (sprawa R 347/2011-4).
- 2) Sprzeciw zostaje uwzględniony w odniesieniu do towarów objętych klasą 9 i odpowiadających następującemu opisowi: „Przyrządy i sprzęt fotograficzny, aparaty fotograficzne, cyfrowe aparaty fotograficzne, obiektywy wymienne oraz części i akcesoria do wyżej wymienionych towarów, o ile zostały ujęte w klasie 9”.
- 3) OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Investronica, SA.
- 4) Olympus Imaging Corp. pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Investronica.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2014 r. — SICOM przeciwko Komisji**(Sprawa T-279/12) ⁽¹⁾**

(Klauzula arbitrażowa — Pomoc żywnościowa — Dostawy oleju rzepakowego do Gwinei — Niewykonanie umowy — Przedawnienie)

(2014/C 52/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SICOM Srl — Società industriale per il confezionamento degli olii meridionale (Cercola, Włochy) (przedstawiciel: R. Manzi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Bartelt i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga oparta na klauzuli arbitrażowej o zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty odpowiadającej karom zastosowanym za niedostarczone ilości i za zwłokę w dostawach, potrąconej przez Komisję z ostatecznej kwoty wypłaconej skarżącej z tytułu dostaw rafinowanego oleju rzepakowego na rzecz Republiki Gwinei w ramach środków pomocy żywnościowej realizowanych na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 664/2001 z dnia 2 kwietnia 2001 r. dotyczącego dostaw oleju roślinnego w ramach pomocy żywnościowej (Dz.U. L 93, s. 3).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) SICOM Srl — Società industriale per il confezionamento degli olii meridionale zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Message Management przeciwko OHIM — Absacker (ABSACKER of Germany)

(Sprawa T-304/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ABSACKER of Germany — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ABSACKER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Message Management GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Konle)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Absacker GmbH (Kolonia, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 marca 2012 r. (sprawa R 1028/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Absacker GmbH a Message Management GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Message Management GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Ferienhäuser zum See przeciwko OHIM — Sunparks Groep (Sun Park Holidays)

(Sprawa T-383/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Sun Park Holidays — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Sunparks Holiday Parks — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ferienhäuser zum See GmbH (Marienmünster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Boden i I. Höfener)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Sunparks Groep NV (Den Haan, Belgia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 czerwca 2012 r. (sprawa R 1928/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Sunparks Groep NV a Ferienhäuser zum See GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Steiff przeciwko OHIM (Metalowy guzik przyczepiony pośrodku ucha pluszowej maskotki)

(Sprawa T-433/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez metalowy guzik przyczepiony pośrodku ucha pluszowej maskotki — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Margarete Steiff GmbH (Giengen an der Brenz, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Fissl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2012 r. (sprawa R 1693/2011-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia tworzonego przez metalowy guzik przyczepiony pośrodku ucha pluszowej maskotki jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Margarete Steiff GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Steiff przeciwko OHIM (Metka materiałowa z metalowym guzikiem pośrodku ucha pluszowej maskotki)

(Sprawa T-434/12) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez metkę materiałową z metalowym guzikiem pośrodku ucha pluszowej maskotki — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Margarete Steiff GmbH (Giengen an der Brenz, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Fissl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2012 r. (sprawa R 1693/2011-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia tworzonego przez metkę materiałową z metalowym guzikiem pośrodku ucha pluszowej maskotki jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Margarete Steiff GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2014 r. — LaserSoft Imaging przeciwko OHIM (WorkflowPilot)

(Sprawa T-475/12) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego WorkflowPilot — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LaserSoft Imaging AG (Kilonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Hunnekuhl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znak towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 sierpnia 2012 r. (sprawa R 480/2012-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego WorkflowPilot jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) LaserSoft Imaging AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. — Optilingua przeciwko OHIM — Esposito (ALPHATRAD)

(Sprawa T-538/12) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy ALPHATRAD — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Zakres używania — Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 52/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Optilingua Holding SA (Épalinges, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat S. Rizzo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: S. Pétrequin i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Michele Esposito (Cava de' Tirreni, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Stella)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 października 2012 r. (sprawa R 444/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku pomiędzy Michele Esposito a Optilingua Holding SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Optilingua Holding SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 38 z 9.2.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 19 grudnia 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/13 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)

(2014/C 52/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie F-4/12 Marcuccio przeciwko Komisji.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 284 z 28.9.2013.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2013 r. — Reed Exhibitions przeciwko OHIM — INFOSECURITY

(Sprawa T-633/13)

(2014/C 52/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reed Exhibitions Ltd (Richmond, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 września 2013 r. w sprawie R 1544/2012-5;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „INFOSECURITY” dla towarów i usług z klas 16, 35 i 41 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 155 596

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — Bimbo przeciwko OHIM — Cafe' do Brasil (Caffè KIMBO)

(Sprawa T-637/13)

(2014/C 52/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bimbo, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cafe' do Brasil SpA (Melito di Napoli, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 września 2013 r. w sprawie R 1434/2012-4;
- obciążenie kosztami postępowania Cafe' do Brasil SpA w razie wstąpienia do postępowania w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Cafe' do Brasil SpA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Caffè KIMBO” w kolorach czarnym, czerwonym, złotym, białym, jasnoniebieskim, ciemnoniebieskim, żółtym i jasnozielonym dla towarów z klas 30, 32 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4 273 884

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy nr 291 655 „BIMBO” dla towarów z klasy 30 i wcześniejszy powszechnie znany hiszpański i portugalski znak towarowy „BIMBO”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w części

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — Bimbo przeciwko OHIM — Cafe' do Brasil (Caffè KIMBO GOLD MEDAL)

(Sprawa T-638/13)

(2014/C 52/73)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bimbo, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cafe' do Brasil SpA (Melito di Napoli, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 września 2013 r. w sprawie R 787/2012-4;
- obciążenie kosztami postępowania Cafe' do Brasil SpA w razie wstąpienia do postępowania w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Cafe' do Brasil SpA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Caffè KIMBO GOLD MEDAL” w kolorach czerwonym, złotym, białym i czarnym dla towarów z klas 30, 32 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4 037 909

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy nr 291 655 „BIMBO” dla towarów z klasy 30 i wcześniejszy powszechnie znany hiszpański i portugalski znak towarowy „BIMBO”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w części

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Odwołanie wniesione w dniu 6 grudnia 2013 r. przez Kari Wahlström od wyroku wydanego w dniu 9 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/12 Wahlström przeciwko Frontexowi

(Sprawa T-653/13 P)

(2014/C 52/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kari Wahlström (Espoo, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 9 października 2013 r. oddalającego jego skargę;
- Uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji, gdyż zdaniem wnoszącego odwołanie stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie;
- Obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej, w którym sąd ten oddalił jego skargę mającą za przedmiot, po pierwsze, stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za rok 2010, a po drugie, wniosek o odszkodowanie.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej ze względu na to, że orzekł on, iż brak dialogu między oceniającym a wnoszącym odwołanie w ramach postępowania w sprawie oceny (2010) stanowił nieprawidłowość proceduralną niemającą istotnego znaczenia (odnośnie do pkt 38 i nast. zaskarżonego wyroku). Wnoszący odwołanie podnosi, że
 - Po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył istniejące orzecznictwo;
 - Po drugie, opierając uzasadnienie zaskarżonego wyroku na sytuacji, w której sprawozdanie z oceny zostało sporządzone, a nie tylko na tym, czy odbycie formalnego dialogu mogło mieć wpływ na postępowanie, Sąd przekroczył zakres swojej kontroli sądowej naruszając kompetencje uznaniowe administracji.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej ze względu na to, że orzekł on, iż brak wyznaczenia celów na pierwszą połowę roku 2010 nie stanowił istotnej nieprawidłowości proceduralnej mogącej podważyć ważność danego sprawozdania z oceny (odnośnie do pkt 50 i nast. zaskarżonego wyroku). Wnoszący odwołanie podnosi, że
 - Po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył wytyczne dotyczące oceny, ponieważ przewidują one obowiązek wyznaczenia nowych celów w razie zmiany sprawowanych przez pracownika funkcji w okresie referencyjnym;
 - Po drugie, opis zadań wyznaczonych wnoszącemu odwołanie na nowym stanowisku poprzez odniesienie do dokumentów dotyczących ustanowienia i działania

biura operacyjnego nie oznaczał w żadnym razie, że wnoszącemu odwołanie wyznaczono cele do osiągnięcia w związku z jego zadaniami.

Odwołanie wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r. przez Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej od wyroku wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-69/11 BF przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa T-663/13 P)

(2014/C 52/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej (przedstawiciele: T. Kennedy i J. Vermer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BF

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w sprawie F-69/11;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez Trybunał Obrachunkowy w postępowaniu w pierwszej instancji, mianowicie oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie BF kosztami postępowania w niniejszej instancji oraz kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez dokonanie błędnej wykładni oraz błędne zastosowanie art. 6 decyzji nr 45-2010 z dnia 17 czerwca 2010 r. dotyczącej procedury wyboru kierowników wydziału i dyrektorów.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący przeinaczenia dowodu przez Sąd, ponieważ uznał on, iż noty przekazane kandydatom przez komisję kwalifikacyjną stanowiły informację, którą powinno było zawierać sporządzone przez nią sprawozdanie przekazane organowi powołującemu.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący przeinaczenia faktów, ponieważ Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek zbadania okoliczności stanu faktycznego, na których opiera stwierdzenie przez siebie wystąpienia uchybienia proceduralnego.

- 4) Zarzut czwarty, dotyczący braku uzasadnienia i naruszenia prawa powodującego uszczerbek dla jednolitości orzecnictwa, jako że Sąd orzekł, iż naruszenie proceduralne dotyczące braku uzasadnienia wymaganego przez art. 6 ust. 1 decyzji nr 45-2010 w odniesieniu do sprawozdania komisji kwalifikacyjnej może spowodować stwierdzenie nieważności decyzji zaskarżonych w pierwszej instancji.

Odwołanie wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 7 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-97/12 Thomé przeciwko Komisji

(Sprawa T-669/13 P)

(2014/C 52/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Florence Thomé (Bruksela, Belgia)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 7 października 2013 r. w sprawie F-97/12 Thomé przeciwko Komisji;
- Odrzucenie skargi wniesionej przez F. Thomé w sprawie F-97/12 jako niedopuszczalnej, a w każdym razie oddalenie jej jako bezzasadnej;
- pozostawienie kwestii kosztów do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia pojęcia aktu niekorzystnego. Komisja podnosi, po pierwsze, że akt, który został już uchylony przez organ powołujący w ramach zażalenia nie może podlegać stwierdzeniu nieważności w postępowaniu sądowym, a po drugie, że decyzja uwzględniająca żądanie zainteresowanego nie może zostać uznana za akt niekorzystny (odnośnie do pkt 28-37 zaskarżonego wyroku).
- 2) Zarzut drugi dotyczący, po pierwsze, naruszenia prawa przy określaniu zakresu kompetencji kontrolnych organu powołującego i Sądu do spraw Służby Publicznej wobec decyzji komisji konkursowych, a także zakresu kontroli sądowej Sądu do spraw Służby Publicznej, a po drugie, przeinaczenia przedmiotu sporu i naruszenia zasady kontrydiktoryjności (odnośnie do pkt 50-52 zaskarżonego wyroku). Komisja podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej zastosował wobec przedłożonych mu do rozpoznania decyzji, czyli

decyzji organu powołującego, nieodpowiednie kryterium kontroli sądowej, przekraczając tym samym granice przysługującego mu zakresu kontroli sądowej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia norm prawnych dotyczących oceny istnienia dyplomu studiów wyższych w związku z ogłoszeniem o konkursie (odnośnie do pkt 56-58 zaskarżonego wyroku). Komisja podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo przyjmując walor zawodowy dyplomu za jego walor akademicki i uznając, że nieoficjalny dyplom, taki jak świadectwo wydane przez prywatną placówkę oświatową, którego walor akademicki nie jest w żaden sposób uznawany, powinien zostać uwzględniony przez organ powołujący.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie wyjaśnił, w jaki sposób w dniu złożenia kandydatury dyplom skarżący w pierwszej instancji mógł być zgodny z określonym w ogłoszeniu o konkursie warunkiem, skoro zgodność ta została wykazana dopiero a posteriori, w postępowaniu w sprawie zażalenia (odnośnie do pkt 56, 57 i 60-64 zaskarżonego wyroku).
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że skarżąca w pierwszej instancji utraciła szansę na zatrudnienie i należy jej się odszkodowanie (odnośnie do pkt 74 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — PAN Europe i Confédération paysanne przeciwko Komisji

(Sprawa T-671/13)

(2014/C 52/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) i Syndicat agricole Confédération paysanne (Bagnole, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2013 r., w której Komisja uznała za niedopuszczalne:
- wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 485/2013 z dnia 24 maja 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzania substancji czynnych: klotianidyna, tiametoksam i imidachlopyryd oraz zabraniającego stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi te substancje czynne (Dz.U. L 139, s. 12);

- wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej nieustanowienia przez Komisję całkowitego zakazu klotianidyny, tiametoksamu i imidachlopyridu.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że, wydając sporną decyzję, Komisja naruszyła art. 9 ust. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”). Przepisy zastosowane przez Komisję, a mianowicie art. 10 i art. 2 ust. 1 lit. g) i h) rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus⁽¹⁾, są niezgodne z art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus. Niezgodność z prawem tych przepisów rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus powinna była skłonić Komisję do niestosowania kryteriów określonych w spornej decyzji i do uznania wniosków o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej za dopuszczalne.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że, wydając sporną decyzję, Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek zastosowania się, na ile to możliwe, do konwencji. Komisja powinna była zinterpretować art. 10 rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus, a w szczególności pojęcia „aktu administracyjnego” i „zaniechania administracyjnego”, których dotyczy ten przepis, zgodnie z art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus i powinna była pominąć niezgodne z prawem definicje ustanowione w art. 2 ust. 1 lit. g) i h) rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus. Komisja naruszyła zatem art. 10 rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus i uchybiła obowiązkowi zastosowania się do konwencji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, p. 13).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2013 r. — Copernicus-Trademarks przeciwko OHIM — Bolloré (BLUECO)

(Sprawa T-684/13)

(2014/C 52/78)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Copernicus-Trademarks Ltd (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci L. Pechan i S. Körber)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Bolloré SA (Érgue Gaberic, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 października 2013 r. w sprawie R 2029/2012-1 oraz uznanie odwołania do Izby Odwoławczej za zasadne i w konsekwencji oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie pozwanego urzędu i Bolloré SA, w razie wstąpienia przez nią do postępowania, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BLUECO” dla towarów z klasy 12 — zgłoszenie nr 9 724 675

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Bolloré SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „BLUECAR” dla towarów z klasy 12 — wspólnotowy znak towarowy nr 4 597 621

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2013 r. — Copernicus-Trademarks przeciwko OHIM — Blue Coat Systems (BLUECO)

(Sprawa T-685/13)

(2014/C 52/79)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Copernicus-Trademarks Ltd (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci L. Pechan i S. Körber)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Blue Coat Systems, Inc. (Sunnyvale, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 października 2013 r. w sprawie R 2028/2012-1 oraz uznanie odwołania do Izby Odwoławczej za zasadne i w konsekwencji oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie pozwanego urzędu i Blue Coat Systems, Inc, w razie wstąpienia przez nią do postępowania, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BLUECO” dla towarów z klasy 12 — zgłoszenie nr 9 724 675

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Blue Coat Systems, Inc

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „BLUE COAT” dla towarów z klasy 9 oraz usług z klas 38 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 016 235

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — Unibail Management przeciwko OHIM (Przedstawienie dwóch kresek i czterech gwiazdek)

(Sprawa T-686/13)

(2014/C 52/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Unibail Management (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Bénard, A. Rudoni, O. Klimis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku

Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 września 2013 r. w sprawie R 300/2013-2 w zakresie, w jakim odmówiono w niej rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 10 940 161 dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 41 i 42;

- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy złożony z czterech pięcioramiennych gwiazdek, które poprzedza pozioma kreska i po których następuje pozioma kreska, dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41, 42 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 940 161.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2013 r. — Unibail Management przeciwko OHIM (Przedstawienie dwóch kresek i pięciu gwiazdek)

(Sprawa T-687/13)

(2014/C 52/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Unibail Management (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Bénard, A. Rudoni, O. Klimis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 września 2013 r. w sprawie R 299/2013-2 w zakresie, w jakim odmówiono w niej rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 10 939 981 dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 41 i 42;

- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy złożony z czterech pięcioramiennych gwiazdek, które poprzedza pozioma kreska i po których następuje pozioma kreska, dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41, 42 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 939 981

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2013 r. — Ricoh Belgium przeciwko Radzie

(Sprawa T-691/13)

(2014/C 52/82)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ricoh Belgium NV (Vilvoorde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Braeckvelt i A. de Visscher)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 29 października 2013 r. dotyczącej udzielenia części czwartej zamówienia „Zakup lub najem czarno-białych urządzeń wielofunkcyjnych (MFP) i związane z nimi usługi serwisowe w budynkach użytkowanych przez sekretariat generalny Rady i Unii Europejskiej — nr 2013/S 83-138901” na rzecz innego przedsiębiorstwa, niż Ricoh Belgium NV;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady przejrzystości na podstawie art. 15 TFUE, art. 298 TFUE, art. 102 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012 ⁽¹⁾.

W szczególności, choć nie było to wskazane w mającej zastosowanie specyfikacji pozwana testowała drukarkę (prędkość drukarki) skarżącej w chwili wszczęcia pracy, a nie w najbardziej wydajnym momencie. Wyniknęły stąd różnice pomiędzy pomiarami/danymi w ofercie skarżącej a

pomiarami/danymi pochodzącymi z wyników testów, które ostatecznie były na niższym poziomie, a zatem skutkowały gorszym wynikiem. Skarżąca nie może zweryfikować, czy urządzenia jej konkurentki były testowane w tych samych (niekorzystnych) warunkach. Ponadto pozwana po zakończeniu testów dotyczących tego kryterium udzielenia zamówienia (kryterium C „techniczna ocena urządzeń na podstawie testów”) zarejestrowała obliczenie i wynik oraz przekazała je skarżące. Ów wynik (a mianowicie 41,2 %) ostatecznie odbiega od wyniku zawartego w tabeli zaskarżonej decyzji (a mianowicie 38,61 %).

- 2) Drugi zarzut skargi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 113 ust. 2 rozporządzenia nr 966/2012 i z art. 161 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012 ⁽²⁾ oraz naruszenia obowiązku udzielenia zamówienia najkorzystniejszemu gospodarczo oferentowi wynikającego z art. 110 ust. 2 rozporządzenia nr 966/2012 i z art. 149 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012.

W wyjaśnieniach udzielonych skarżącej w późniejszym czasie pozwana wskazała, że pierwotnie dopuściła się błędu. Wyniki testów powinny być zostać porównane ze standardami określonymi w specyfikacji (kopiowanie i drukowanie 100 na minutę), a nie ze standardami w ofercie wniesionej przez skarżącą (kopiowanie i drukowanie 110 na minutę).

Również gdyby pozwany wyjaśniał tak zwaną korektę wyniku końcowego okolicznością, że wyniki testu powinny być być oceniane w odniesieniu do niższej normy (porównanie przy 100 zamiast przy 110), wydaje się, że skarżąca uzyskała w ten sposób nagle, w niezrozumiały, (matematycznie) całkowicie nielogiczny sposób — i ponadto bez jakiegokolwiek konkretnego obliczenia lub uzasadnienia — niższy wynik (38,61 punkty zamiast 41,2 punktów, podczas gdy przy porównaniu ze standardami specyfikacji należałoby się spodziewać wyższego wyniku wynoszącego 44,3 punkty).

W związku z tym, mając na uwadze bardzo małą różnicę pomiędzy obydwooma oferentami w części 4, a mianowicie 90,81 punktów innego przedsiębiorstwa przy 89,67 punktów skarżącej, przy prawidłowym obliczeniu skarżąca oddałaby gospodarczo najkorzystniejszą ofertę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2013 r. — ENAC przeciwko Komisji i TEN-T EA**(Sprawa T-695/13)**

(2014/C 52/83)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Ente nazionale per l'aviazione civile (ENAC) (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: P. Garofoli, avvocato i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej z dnia 23 października 2013 r. oznaczonego Ares (203) 3321778, mającego za przedmiot „Studium dotyczące rozwoju intermodalnego lotniska Bergamo Orio al Serio”, w którym Komisja powiadomiła o wszczęciu postępowania w sprawie odzyskania części subwencji przyznanej na realizację tego studium i o wysłaniu noty obciążeniowej na kwotę 158 517,54 EUR;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 marca 2013 r. wydanej przez Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), na którą powołuje się pismo z dnia 23 października 2013 r., mającej za przedmiot „Zamknięcie projektu 2009-IT-91407-S — Studium dotyczące rozwoju intermodalnego lotniska Bergamo Orio al Serio — Decyzja Komisji C(2010)4456”, w zakresie, w jakim uznaje ona za niekwalifikowalne, a w konsekwencji niepodlegające subwencjonowaniu, koszty dotyczące działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7, które zostały już wykonane, i żąda zwrotu kwoty 158 517,54 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzje, których dotyczy niniejsza sprawa, zostały zaskarżone w sprawach T-270/13 i T-692/13 SCABO przeciwko Komisji i TEN-T EA.

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te, które zostały podniesione w tamtych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji**(Sprawa T-696/13)**

(2014/C 52/84)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Meta Group (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Bartolini, V. Colcellii A. Formica, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie bezprawności dokonanych przez Komisję obniżek subwencji należnych META s.r.l.;
- w konsekwencji nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącej dodatkowej kwoty 129 153,11 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;
- nakazanie administracji naprawienia spowodowanej przez nią szkody poniesionej przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzjom Komisji, które obniżyły subwencję przewidzianą początkowo dla projektów „BCreative”, „Take it up” i „Ecolink+”, w odniesieniu do których w ramach „Programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) (2007-2013)” zostały zawarte pomiędzy skarżącą i pozwaną konwencje w sprawie subwencji.

Różne decyzje dotyczące tych programów zostały zaskarżone również w sprawach T-471/12, T-34/13, T-35/13 Meta Group przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty skarżącej są podobne do tych, które zostały podniesione w tamtych sprawach.

Odwołanie wniesione w dniu 30 grudnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccię od postanowienia wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-127/12 Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa T-698/13 P)**

(2014/C 52/85)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avocat)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący je twierdzi, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście niesprawiedliwe, niesłuszne i niezgodne z prawem ze względu na całkowity brak uzasadnienia, w szczególności brak wskazówek, nieodwołalny, tautologiczny i arbitralny charakter, przeinaczenie faktów i nadużycia z tym związane, jak również z uwagi na błąd co do prawa.

Odwołanie wniesione w dniu 30 grudnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccię od postanowienia wydanego w dniu 17 października 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-145/12 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-699/13 P)

(2014/C 52/86)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak podniesione już w ramach sprawy T-698/13 Marcuccio przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Bankia przeciwko Komisji

(Sprawa T-700/13)

(2014/C 52/87)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bankia, SA (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciele: J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salínero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynek adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła art. 107 TFUE ze względu na to, że uznała SEAF i składające się nań indywidualne środki za pomoc państwa. Zdaniem skarżącej instytucja ta dopuściła się błędu dokonując łącznej oceny publicznych i prywatnych środków, które były w rzeczywistości od siebie niezależne, oraz przypisując je Królestwu Hiszpanii. Skarżąca kwestionuje również okoliczność, że za pomocą rozpatrywanych środków można było przysporzyć ich rzekomym beneficjentom wybiórczej korzyści gospodarczej, a także to, że środki te mogłyby zakłócić konkurencję między tymi beneficjentami a innymi podmiotami; podważa ona również to, że miałyby one wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywiście błędu w ocenie i naruszyła art. 107 i 108 TFUE ze względu na zakwalifikowanie w pewnych przypadkach stosowania hiszpańskiego systemu opodatkowania za tonaż jako nowej pomocy państwa — zamiast pomocy istniejącej. Ze względu na to, że Komisja w 2002 r. zatwierdziła zgłoszony przez Hiszpanię system opodatkowania za tonaż, w każdym razie, gdy chciała zakwestionować sposób jego stosowania, powinna ona była uczynić to w ramach postępowania mającego zastosowanie do istniejącej pomocy państwa. Zdaniem skarżącej argumenty przedstawione przez tą instytucję w zaskarżonej decyzji na poparcie twierdzenia o istnieniu nowej pomocy państwa są w oczywisty sposób bezzasadne.

- 3) Zarzut trzeci nieważności, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia art. 107 i 296 TFUE ze względu na to, iż Komisja dopuściła się błędu, a w każdym razie — nie uzasadniła odpowiednio powodów, dla których podmioty takie jak skarżąca (inwestujące w AIE w drodze transakcji objętych decyzją) zostały uznane za jedynych i ostatecznych beneficjentów kwestionowanych środków.
- 4) Zarzut czwarty, również podniesiony tytułem ewentualnym, a dotyczący tego, że zawarty w art. 4 zaskarżonej decyzji nakaz odzyskania pomocy narusza ogólną zasadę pewności prawa ze względu na to, iż w bezzasadny sposób wprowadza on ograniczenie zastosowania tej zasady w czasie.
- 5) W piątym zarzucie nieważności skarżąca przedstawia powody, dla których zaskarżona decyzja narusza jej zdaniem również zasadę powierzenia kompetencji, art. 107 i 108 TFUE, art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999 oraz art. 19 Karty praw podstawowych UE ze względu na to, iż Komisja wydała w niej rozstrzygnięcie w przedmiocie ważności postanowień zawartych w prywatnoprawnych umowach między inwestorami a innymi podmiotami prywatnymi.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Asociación Española de Banca przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-701/13)

(2014/C 52/88)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española de Banca (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Unicaja Banco przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-702/13)

(2014/C 52/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Unicaja Banco, SA (Málaga, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Liberbank przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-703/13)

(2014/C 52/90)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Liberbank, SA (Málaga, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Banco de Sabadell i Banco Gallego przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-704/13)

(2014/C 52/91)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco de Sabadell, SA (Sabadell, Hiszpania); i Banco Gallego, SA (Santiago de Compostela, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Catalunya Banc przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-705/13)

(2014/C 52/92)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Catalunya Banc, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedyńych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión przeciwko Komisji

(Sprawa T-719/13)

(2014/C 52/93)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Lico Leasing (Madryt, Hiszpania) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Sánchez i M. Merola, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że wydając ją Komisja dopuściła się błędów polegających na uznaniu SEAF za system pomocy państwa przysparzający korzyści AIE i ich inwestorom oraz ze względu na to, że nie jest ona prawidłowo uzasadniona;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy przyznanej w ramach SEAF ze względu na to, że jest on sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa Unii;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy, jaką należy odzyskać, ponieważ uniemożliwia on Hiszpanii ustalenie formuły służącej obliczeniu tej kwoty w sposób zgodny z ogólnymi zasadami mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 296 TFUE.

- Rozpatrywany środek spełnia warunek selektywności: w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się błędu stwierdzając w niej, po pierwsze, selektywność sektorową, podczas gdy będący jej przedmiotem środek był dostępny inwestorom prowadzącym działalność we wszystkich sektorach gospodarki i, po drugie, że przeprowadzenie procedury udzielania uprzedniego zezwolenia może uczynić dany środek selektywnym, nie biorąc przy tym pod uwagę okoliczności, iż wymóg udzielenia tego uprzedniego zezwolenia był uzasadniony złożonością rozpatrywanego środka i, w każdym razie, selektywność ta pozostaje bez związku z cechami charakteryzującymi rzekomych beneficjentów;

- rozpatrywany środek spełnia warunki dotyczące zakłócania konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w szczególności Komisja w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniła powodów, dla których rzekoma pomoc państwa miałaby wywierać wpływ na określone w niej rynki i poprzestaje na samym stwierdzeniu tego niewykazanego poza tym faktu.

Część druga tego zarzutu nieważności dotyczy okoliczności, że Komisja dopuściła się błędu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż nie wyjaśniła w niej powodów, dla których zysk jej rzekomych beneficjentów stanowi pomoc państwa, podczas gdy ci beneficjenci ci otrzymali jedynie część zysku osiągniętego przez armatorów, który, jak przyznaje sama Komisja, nie stanowi pomocy państwa.

- 2) Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999.

- Należy stwierdzić nieważność ustanowionego w art. 4, 5 i 6 zaskarżonej pomocy nakazu odzyskania pomocy ze względu na zastosowanie rządzących prawem Unii następujących ogólnych zasad:

- ochrony uzasadnionych oczekiwań, w szczególności w zakresie, w jakim pismo wysłane przez komisarz N. Kroes w 2009 r. spowodowało powstanie po stronie szeregu podmiotów uzasadnionych oczekiwań co do zgodności SEAF z prawem;

- pewności prawa — tytułem ewentualnym na wypadek uznania przez Sąd, że nakaz odzyskania pomocy nie jest sprzeczny z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań — ze względu na to, iż zaistnienie pewnych okoliczności sprawiło, że wynikająca początkowo z decyzji w sprawie Brittany Ferries niejednoznaczność dotycząca zgodności SEAF z prawem wzrastała i intensyfikowała się przez cały okres funkcjonowania tego systemu.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu ogólnych zasad mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa
- Komisja wydała zaskarżoną decyzję z naruszeniem ogólnych zasad mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa ze względu na to, że dała w niej możliwość żądania od beneficjentów zwrotu kwoty pomocy wyższej niż ta, która została im w rzeczywistości udzielona.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Aluminios Cortizo i Cortizo Cartera przeciwko Komisji

(Sprawa T-1/14)

(2014/C 52/94)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Aluminios Cortizo, SAU (Extramundi, Hiszpania) i Cortizo Cartera, SL (Extramundi, Hiszpania) (przedstawiciel: A. Beiras Cal, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- całkowite stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu zwrotu pomocy oraz
- tytułem żądania ewentualnego, nakazanie przeprowadzenia oceny pomocy na podstawie kryterium rzeczywiście osiągniętego przez inwestora zysku netto.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE ze względu na to, że udzielona inwestorowi pomoc państwa nie miała selektywnego charakteru i nie zakłócała konkurencji.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE ze względu na całkowity brak uzasadnienia w odniesieniu do wyłączenia armatora lub stoczni z kategorii odbiorców większości pomocy.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności — w związku z utratą zysku — w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nakłada na inwestora obowiązek zwrotu pomocy przejętej przez osobę trzecią.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, że Komisja, poprzez swe pisma oraz zaniechanie innych działań, miała wzbudzić uzasadnione oczekiwania co do zgodności „SEAF” z prawem.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa ze względu na to, że nałożenie obowiązku zwrotu pomocy, której inwestor nie otrzymał lub która została przezeń przekazana, stanowi pozbawioną jakiegokolwiek podstawy prawnej konfiskatę.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady równości traktowania ze względu na to, że uznane za niezgodne środki zostały w innych przypadkach uznane za dopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 1 stycznia 2014 r. — Caixabank przeciwko Komisji

(Sprawa T-2/14)

(2014/C 52/95)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Caixabank SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, A. Lamadrid de Pablo i A. Biondi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Anudal Industrial przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/14)

(2014/C 52/96)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Anudal Industrial, SL (Badalona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. García Muñoz, J. Jiménez-Blanco i J. Corral García, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1–6 zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności jego art. 4 w zakresie, a jakim zawiera on nakaz odzyskania pomocy oraz
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Naruszenie istotnych wymogów formalnych oraz art. 20, 21 i 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że zaskarżona decyzja została wydana po przeprowadzeniu dochodzenia, w ramach którego dopuszczono się istotnych nieprawidłowości.
- 2) Naruszenie prawa, a konkretnie art. 107 i 108 TFUE, ze względu na stwierdzenie w zaskarżonej decyzji, iż będące przedmiotem postępowania środki stanowią pomoc państwa pomimo tego, że nie wykazano ich selektywnego charakteru.
- 3) Naruszenie prawa, a konkretnie art. 107 i 108 TFUE, ze względu na stwierdzenie w zaskarżonej decyzji, iż będące przedmiotem postępowania środki stanowią pomoc państwa pomimo tego, że nie wykazano wpływu wywieranego przez nie na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową.
- 4) Naruszenie prawa, a konkretnie art. 107 TFUE, a także brak uzasadnienia ze względu na stwierdzenie w zaskarżonej decyzji, iż udzielona została pomoc państwa, której benefi-

centami są grupy, które łączy interes gospodarczy, oraz inwestorzy, pomimo tego, że rozpatrywany środek nie przysparza im jakiegokolwiek przewagi konkurencyjnej i nie wywiera wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową w sektorach, w których podmioty te prowadzą działalność.

- 5) Naruszenie prawa w zakresie, w jakim zawarty w zaskarżonej decyzji nakaz odzyskania ewentualnej pomocy narusza zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i równości traktowania, a także art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 659/1999.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Industrias Ponsa przeciwko Komisji

(Sprawa T-4/14)

(2014/C 52/97)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industrias Ponsa, SA (Manresa-Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. García Muñoz, J. Jiménez-Blanco i J. Corral García, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1–6 zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności jego art. 4 w zakresie, a jakim zawiera on nakaz odzyskania pomocy oraz
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-3/14 Anudal Industrial przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Anudal Industrial przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/14)

(2014/C 52/98)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Anudal, SL (Badalona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. García Muñoz, J. Jiménez-Blanco i J. Corral García, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1–6 zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności jego art. 4 w zakresie, a jakim zawiera on nakaz odzyskania pomocy oraz
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-3/14 Anudal Industrial przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2014 r. — Inditex i Naviera Nebulosa de Omega przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-10/14)

(2014/C 52/99)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (Arteixo, Hiszpania) i Naviera Nebulosa de Omega, AIE (Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całokształt środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2014 r. — Simet przeciwko Komisji

(Sprawa T-15/14)

(2014/C 52/100)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Simet SpA (Rossano Calabro, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Clarizia i P. Clarizia)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 6251 wersja ostateczna z dnia 2 października 2013 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 108 TFUE i art. 62 porozumienia EOG — Pomoc państwa SA.33.037 (2012/C) — Włochy — Rekompensata wypłacona SIMET S.p.A. za świadczenie usług przewozu publicznego w latach 1987–2003

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2013) 6251 z dnia 2 października 2013 r., zgodnie z którą rekompensaty wypłacone spółce SIMET na podstawie wyroku włoskiej Consiglio di Stato i notyfikowane przez władze krajowe stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a taki środek nie jest zwolniony z obowiązku wstępnego informowania na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1191/69.

W tym względzie spółka SIMET wskazuje, że spór rozstrzygnięty przez sąd krajowy dotyczył naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą z powodu niezgodności z prawem aktów ministerstwa infrastruktury i transportu (MIT) wydanych w latach 1987–2003, dotyczących wykonywania działalności w zakresie publicznych usług międzyregionalnego przewozu drogowego.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności przepisów krajowych, na których oparło się MIT w celu uregulowania działalności spółki SIMET w okresie uwzględnionym w wyroku Consiglio di Stato z rozporządzeniem (EWG) nr 1191/69, zakazującym państwu członkowskiemu, w następstwie zmian wprowadzonych rozporządzeniem (EWG) nr 1893/91, nakładania wszelkich obowiązków świadczenia usługi publicznej na przedsiębiorstwa świadczące — podobnie jak spółka SIMET — usługi międzyregionalnego autobusowego przewozu osób.
- 2) Zarzut drugi dotyczy tego, że wbrew twierdzeniom Komisji spółka SIMET podlegała obowiązkowi usługi publicznej, ponieważ wydane przez MIT unilateralne akty dotyczące koncesji na świadczenie międzyregionalnych usług autobusowego przewozu pasażerskiego zgodnie z wymogami prawa włoskiego wyraźnie pozbawiły spółkę SIMET wszelkiej autonomii w prowadzeniu działalności gospodarczej, która została bezpośrednio uregulowana i narzucona przez administrację.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad obowiązujących w zakresie naprawienia szkody poniesionej przez podmioty prywatne z powodu naruszenia prawa Unii, zgodnie z którymi jeżeli organ państwa członkowskiego w ramach swoich uprawnień wydaje środek administracyjny niezgodny z prawem Unii, w ma obowiązek naprawienia na własny koszt szkody poniesionej przez adresata środka ze względu na niezgodny z prawem charakter tego środka.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy tego, że w każdym razie spółce SIMET nie została udzielona żadna pomoc państwa, ponieważ odsyłająca do kryteriów wskazanych w rozporządzeniu (EWG) nr 1191/69 metoda określenia kwot przyznanych z tytułu naprawienia szkody za działalność w zakresie przewozu drogowego obciążoną obowiązkiem usługi publicznej, którą spółka wykonywała w latach 1987–2003, pozwala wykluczyć wszelkie ryzyko nadmiernej kompensaty na rzecz spółki SIMET, jako że kwoty te stanowią zwykły odpowiednik kosztów dodatkowych poniesionych przez spółkę przy wykonywaniu wspomnianych obowiązków, które zostały na nią nałożone w sposób niezgodny z prawem.

Postanowienie Sądu z dnia 7 stycznia 2014 r. — Lifted Research i LRG Europe przeciwko OHIM — Fei Liangchen (Lr geans)

(Sprawa T-390/12) ⁽¹⁾

(2014/C 52/101)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — ZZ i ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-114/13)

(2014/C 52/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i ZZ (przedstawiciele: A. Salerno i B. Cortese, *avocats*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej organu powołującego w sprawie uznania za zgodną z prawem decyzji miejscowego komitetu pracowniczego w Luksemburgu w sprawie cofnięcia pełnomocnikowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w ramach centralnego komitetu pracowniczego Komisji.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej organu powołującego w sprawie uznania za zgodną z prawem decyzji miejscowego komitetu pracowniczego w Luksemburgu w sprawie cofnięcia pełnomocnikowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w ramach centralnego komitetu pracowniczego Komisji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-118/13)

(2014/C 52/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. oraz stwierdzenie nieważności przyznania punktów za osiągnięcia w postępowaniu w sprawie awansu (2003).

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej (REC/CDR) skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.;

— Posiłkowo, stwierdzenie nieważności przyznania punktów za osiągnięcia skarżącemu w postępowaniu w sprawie awansu (2003), gdyż nie zostały one przyznane w średnim wymiarze punktów przyznanych personelowi w jego grupie zaszerogowania w tym postępowaniu;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-121/13)

(2014/C 52/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: D. de Abreu Caldas i J.N. Louis, *avocats*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego do systemu emerytalnego Unii, w którym obowiązują nowe ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 kwietnia 2013 r. dotyczącej obliczenia uprawnień emerytalnych nabytych przed rozpoczęciem służby w Komisji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Europołowi

(Sprawa F-122/13)

(2014/C 52/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci J. Kempeners i M. Itani)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europolu w sprawie nieprzedłużenia umowy o pracę ze skarżącą na czas nieokreślony i zasądzenie od Europolu kwoty wynoszącej różnicę między kwotą wynagrodzenia, które mogłaby w dalszym ciągu otrzymywać w Europolu a kwotą wszelkich innych świadczeń, które faktycznie pobierała.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Europolu z dnia 6 maja 2013 r., w drodze której Europol poinformował skarżącą, że nie przedłuży z nią umowy o pracę na czas określony, wygasającej w dniu 31 października 2013 r.;
- zasądzenie od Europolu na rzecz skarżącej kwoty wynoszącej różnicę między kwotą wynagrodzenia, które byłoby jej należne, gdyby pozostała zatrudniona w jego służbach, a kwotą wynagrodzenia, honorariów, zasiłku dla bezrobotnych lub jakiegokolwiek innego świadczenia zastępczego, które rzeczywiście uzyskiwała od dnia 1 października 2013 r. zamiast wynagrodzenia pobieranego w Europolu;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-123/13)

(2014/C 52/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: P. Joassart, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie rozwiązania ze skarżącą umowy o pracę w charakterze pracownika kontraktowego ze skutkiem natychmiastowym.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie rozwiązania umowy o pracę, doręczonej w dniu 7 marca 2013 r.;

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-124/13)

(2014/C 52/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: C. Bernard-Glanz, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego oddalającą wniosek skarżącą o udzielenie wsparcia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz, o ile zajdzie potrzeba, decyzji oddalającej zażalenie;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej do chwili faktycznej zapłaty całej kwoty;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej jednej czwartej kosztów leczenia poniesionych w związku z pogorszeniem się jej stanu zdrowia, tytułem naprawienia poniesionej szkody, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej do chwili faktycznej zapłaty całej kwoty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-1/14)

(2014/C 52/108)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EPSO w sprawie niedopuszczenia skarżącej do etapu oceny zintegrowanej ze względu na to, że poziom jej wykształcenia nie odpowiada potwierdzonemu dyplomem ukończeniu trwających co najmniej trzy lata studiów wyższych mających związek z charakterem obowiązków, lub szkoleniu/kwalifikacjom zawodowym mającym związek z charakterem obowiązków, na równoważnym poziomie.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 3 października 2013 r.;
 - Zasądzenie od pozwanej kwoty 1 000 EUR z tytułu krzywdy doznanej przez skarżącą;
 - Rozstrzygnięcie o opłatach, kosztach postępowania, i honorariach oraz z uwagi na wynikający ze złej wiary charakter decyzji odmownej strony pozwanej, obciążenie nimi Komisji.
-

2014/C 52/94	Sprawa T-1/14: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Aluminios Cortizo i Cortizo Cartera przeciwko Komisji	49
2014/C 52/95	Sprawa T-2/14: Skarga wniesiona w dniu 1 stycznia 2014 r. — Caixabank przeciwko Komisji	49
2014/C 52/96	Sprawa T-3/14: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Anudal Industrial przeciwko Komisji	50
2014/C 52/97	Sprawa T-4/14: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Industrias Ponsa przeciwko Komisji	50
2014/C 52/98	Sprawa T-5/14: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2014 r. — Anudal przeciwko Komisji	50
2014/C 52/99	Sprawa T-10/14: Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2014 r. — Inditex i Naviera Nebulosa de Omega przeciwko Komisji Europejskiej	51
2014/C 52/100	Sprawa T-15/14: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2014 r. — Simet przeciwko Komisji	51
2014/C 52/101	Sprawa T-390/12: Postanowienie Sądu z dnia 7 stycznia 2014 r. — Lifted Research i LRG Europe przeciwko OHIM — Fei Liangchen (Lr geans)	52

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 52/102	Sprawa F-114/13: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — ZZ i ZZ przeciwko Komisji ...	53
2014/C 52/103	Sprawa F-118/13: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	53
2014/C 52/104	Sprawa F-121/13: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	53
2014/C 52/105	Sprawa F-122/13: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi	53
2014/C 52/106	Sprawa F-123/13: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	54
2014/C 52/107	Sprawa F-124/13: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi	54
2014/C 52/108	Sprawa F-1/14: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji	54

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL